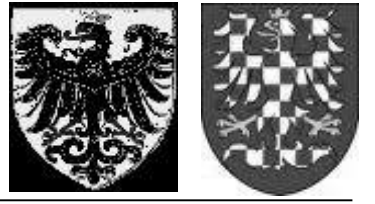

NOVINY

Volume 5 Issue 185 (685)

CZECH AND SLOVAK AUSTRALIAN NEWSPAPER

6. X. – 19. X. 2025

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica †)

PUBLISHED FROM JULY 1999

S tručné zprávy.

Pondělí 6. října
pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

Laik žasne „odborník se diví, co naši milí spoluobčané, ti kteří volí „kdo nás bude vézt a vládnout, z úst vypustí.

Paní se ptá, zda neplodnost je dědičná.

Jiná v televizním pořadu prohlásí, že většina LGTB lidí (myslí tím homosexuály a transsexuály i jim podobné obojího pohlaví) se rodí v normálních rodinách.

Ještě jsem neslyšel, že by se dvou homosexuálům narodilo dítě.

Soud ve Victorii osvobodí Afgánce, který znásilnil malou holčičku, protože to je, podle soudce, pro Afgánce normální.

Albanese si pořídil větší plat, než má americký prezident, importuje stovky komunistických Číňanů, socialistických Indů a muslimů a dokonce teď „Home office“ na webstránkách oznámil, že importuje 31 000 radikálních muslimů z Afganistánu, kteří neumí ani slovo anglicky a občané nemohou lautr nic dělat.

A obávám se, že není kam utéct.

Řekli bychom si pomáhat.

Je vaše dovolená pravicová nebo levicová?

Benjamin Kuras 2025

Dovolená patří do kategorie podnikatelského oboru „oddechu“ (anglicky *leisure*, odvozené z francouzského *loisir*), spolu s třeba gastronomií. U té jsem pravicovost a levicovost podrobně prozkoumal v roce 2006 v malém gastropolitologickém dílku „PPP – Politika prochází pupkem“ (dnes k nalezení už jen v antikvariátech). Jeho základní premisou byl obecně poznatelný rozdíl mezi levicovostí a pravicovostí, jenž je tento: levicovost je kolektivistická, pravicovost je individualistická. Přidruženými aspekty levicovosti jsou glajchšalt čili omezená volba, jednotvárnost až stejnost. Její produkty gastronomické jsou prefabrikáty. Přidruženými aspekty pravicovosti jsou rozličnost, vynalézavost, improvizace, lokalizace. Jejím produktem gastronomickým je chuťové varieté. Klasickým příkladem levicové

kuchyně byl český jídelníček začátku 90. let, jemuž pozvolna, zdráhavě a průzkumně se vracející emigranti říkali po francouzsku „*menu fix bolchévix*“. Všudypřítomné a téměř bez výjimek ve všech restauracích: vepřo-knedlo, guláš, svíčková, řízek a smažák. Tu a tam vzácně k tomu přibyla rajská, koprovka, nebo kuřecí prso s roztaveným sýrem a kompotovou broskví. Knedlíky odebírané od centrální městské knedlíkárny. Když jste se zeptali,

jaké mají víno, odpověď byla „červené a bílé“. Zato pivo, panečku, to mělo říz.

À propos víno a pivo: Zatímco pravíci emigrační navrátilci jako já většinou vnímají víno jako nápoj pravíci a pivo jako levicový,

domácí pravíci osobnosti jako Václav Klaus to mají naopak, dočetl jsem se kdesi. Je to možná pochopitelné tím, že pan Klaus má pověst pijana velmi střídmeho, tudíž nezkušeného, takže je v tomto ohledu asi ovlivněn svým dvorním pivologem Ladislavem Jaklem. Tento nápojový rozpor by však neměl sloužit jako důvod či důkaz rozkolu v již tak dost prořídlých pravicových šicích.

Tak nějak podobně – levicově a pravicově – trávíme dovolené. Levicově kolektivisticky nebo pravicově individualisticky, a různě stupně mezi tím, či kombinace obojího. Zasloužilo by si to seriózní vědeckou studii od kovaných sociologů a politologů, zatím tedy nabízím jen amatérský nástřel. Dovolená kdysi bývala obecně individualistická. Tedy pravicová, ačkoli tehdy se to tak nevnímalo. Lidé si jezdili, kam se jim chtělo a nač měli peníze. Někteří na venkovský odpočinek k příbuzným nebo známým „na letní byt“, nebo do skromných penzionů nebo i luxusních hotelů, nebo naopak do stanů a pod širák. U lesa, u jezera, v lázních, v horách. Jiní se vydávali do světa objevovat kulturní památky a doputovali až k moři. Vlakem, autobusem, koňským povozem, pěšky. Později ti bohatší vlastním autem. Všichni si všechno zařizovali sami nebo přes známé. Tehdy ještě neexistovalo, čemu se mezinárodně říká „*holiday industry*“ čili prázdninový průmysl, též zvaný „*tourism industry*“ čili průmysl cestovatelský.

Ten se zrodil v Británii v polovině 19. století založením firmy protestantského faráře jménem Thomas Cook ve městě Leicester. Odstartoval skupinovými železničními výlety klubu abstinentů po anglických městech. V roce 1855 už Thomas Cook & Son zahájila zájezdy do Evropy. Tehdy se jí ještě říkalo *overseas* čili zámoří, neboť hranice Británie tvoří moře. Modernější slovo *abroad* pro označení evropského kontinentu v anglickém slovníku převládlo až vstupem do Evropského hospodářského společenství. Do toho opravdického zámoří – Afrika, Amerika, Asie – začala jezdit, přesněji řečeno plout, poprvé v roce 1872. Žili-li jste tehdy v Praze a chtěli jste si udělat zámořskou dovolenou, museli jste napřed do Londýna ke Cookům. Byly to sice zájezdy kolektivní, ale asi bychom jim tehdy neříkali levicové, neboť si je mohli dovolit jen boháči. Náš Čedok je začal napodobovat až od svého vzniku v roce 1920.

Konec druhé světové války Evropu rozštěpil vedví a kolektivní dovolené se podle toho lišily. U nás to byly zotavovny ROH v hotelích a penzionech ukradených původním majitelům, z nichž některým bylo dovoleno je dál řídit jako státní zaměstnanci, protože nikdo jiný to neuměl. Jejich výslovným účelem byla „regenerace pracujících“. Čedoku zbyly cesty po táboře socialismu, i ty jen pro třídně zasloužilé a politicky spolehlivé.

Na druhé straně železné opony v touž dobu Cookům začala rašit konkurence nových cestovek zavádějících vedle skupinových autokarů i specificky najímané lety zvané *charter flights*. Ty za pár hodin dolétaly k středomořským plážím, kde pro ně jako houby po dešti vyrůstala sídliště hotelových mrakodrapů, s plnou penzí včetně chlastu, a zaplnila tamní pláže k prasknutí novou klientelou pracujících lidu hodně se opíjejících a nestoudně se chovajících.

Prázdninový průmysl zlidověl a zlevicověl, místy až krajně. Jeho špičkové architektonické skvosty tyčící se nad sardinkovitě obloženými plážemi najdete stále v provozu v místech jako Benidorm.

Tak zpopulárněl produkt zvaný *package holiday* – což by vás mohlo svádět k překladu „prázdniny pro pakáček“, ale znamená to „prázdninový balíček“. Vše začleněno, zabaleno a za vás zařízeno. Turistický prefabrikát. S těmi se u nás po pádu komunismu roztrhl pytel. Začalo to nočními autokarovými jízdami do Benátek a nočními návraty zpět, po nichž ve

zpoprnlém městě zůstávaly tamní odpadkové koše plné konzerv od sardinek a lančmitu. „Zkuste to s nimi vydržet, jsou na tom jako my po válce“, chlácholil benátský starosta restaurátéry, barmany a hokynáře. „Za pár let sem budou jezdit ve svých škodách a tatrách a my je budeme obsluhovat jako v 30. letech.“ A vydal příkaz muzeím k bezplatnému vstupu na československý pas.

Tak se naše cestovky rychle zmohly a za pár let se s nimi létalo na Seychelly, Bahamy, Maledivy, Mauricius a Martinique. A ač třeba i zpropadeně drahé, jsou to pořád prázdniny levicové, neboť kolektivní a prefabrikované.

Jak se dělá dovolená echt pravicová, nejlíp popsal anglický pravicový filosof Roger Scruton ve své knížce *I Drink, Therefore I Am (Piju, tedy jsem)*. Vypráví o tom, jak oxfordský student na motorce prošmejdil Francii, od města k městu, od katedrály ke katedrále, od zámku k zámku – a od vinice k vinici. Jak se prochutnával lahodnými víny neznámých vedlejších levnějších vinogradů hned vedle těch proslulých drahých. A jak přitom zaznamenal starodávnou francouzskou poučku „U vína, koní a žen to druhé nejlepší je nejlepší“.

Podle tohoto receptu jsem i já brázdíval, už pravda v malém ojetém fiátku, po krátké přeplavbě La Manche, venkovské silnice francouzské, u nichž se tehdy tyčily billboardy s doporučením „Řidiči, nepijte víc než litr vína denně“. Pak ještě taky silnice italské, španělské, a portugalské, tehdy ještě bez dálnic, drncavé a místy děravé. Celou cestu z Londýna a zpět. Vstřebáváje při tom do celoživotní i posmrtné paměti pohledy, výhledy, panoramata, vůně a chutě místních a všude trochu jiných pokrmů – a vín, jedno pěknější než druhé. A ať si mně ještě někdo troufne říct, že víno je levicové.

Tak dobře, dnes do toho pravicového cestování musíte započítat mýtné, hodně dražší benzinné, a stovky eur pokuty za údajné přestupky na vás blbě cizince schválně jako pasti naražčené, neboť jak jinak si ta města a ty dálnice mají na sebe vydělat. A tak není divu, jestli raději zaletíte na nějaký ten prázdninový prefabrikát rovnou někam na pláž Sicílie nebo Andalusie. Ale když už si tam všeho levicově užíváte, proložte si to aspoň občasným pravicovým unikem do Syracusy nebo Cordoby. A nejlíp místním autobusem místo najatého auta, abyste se vyhnuli těm pokutám.

Dokončení na straně 11

Mailing address:

NOVINY P.O.BOX 3335, REDFERN, NSW 2016

further information and advertisements rates <http://noviny.20m.com>

Publisher Publisher and Editor-in-Chief: Vratislav Ricardo Eugène Maria Jan-Křtitel BEJŠÁK-COLLOREDO-MANSFELD, ph.: 02 9319 6380 / 0414 540 465 e-mail: nesemvamnoviny@gmail.com. NO FAX

MEMBERSHIP / ČLENSKÝ POPLATEK: one year AUS\$ 95.00, a half year / na půlrok AUS\$ 50.00. Evropa a Amerika AUS\$150 na rok včetně poštovního (noviny se tisknou každé druhé pondělí / printed every second Monday).

Pondělí 6. října

Francouzský premiér Lecornu ani ne měsíc po jmenování podal demisi A Evropský parlament debatu o nedůvěře Komisi, Leyenová vyzývá k jednotě Německo si „nedělá starosti“ kvůli výsledku našich voleb Izrael deportoval 171 účastníků námořní výpravy na podporu Hamásu Zemřela Dana Drábová, naše jaderná expertka, vzácná žena A Pokračují povolební vyjednávání, prezident Pavel dává najevo nadstranickost Babiš není proti, kdyby měl Okamura být předsedou sněmovny A SPD chce až tři ministerstva, chce nasadit odborníky, nikoli poslance U nás se trochu oteplilo, bylo pod mrakem a chvílemi přšelo

Úterý 7. října

Evropští politici vyzývají Hamás k propuštění odvělečených A Účastníci provokace ve prospěch teroristů Hamásu jsou v Jordánsku Někdo nebezpečně pobodal německou političku Slovensko nebude Ukrajině zbraně dodávat ale prodávat Petr Fiala se už nebude ucházet o post předsedy ODS Sněmovna má žádost o vydání Okamury k trestnímu stíhání A Kardinál Duka podstoupil operaci Motorista Ota Klempíř se zajímá o post ministra kultury U nás převážně zataženo, občas sluníčko

Středa 8. října

Von der Leyen chce pořídit pro Evropu protidronový systém A Aktivisté Hamásu viní Meloniovou ze „spoluvině na genocidě“ Trump věří v mír na Blízkém východě Fico označuje atentát na něho za teroristický útok Ostuda aktivistky Greta. Utrpení palestinských vězňů dokládá fotkou zuboženého uneseného Izraelce Marek Benda bude šéf nového poslaneckého klubu ODS Babiš věří, že do pátku bude dohoda o vládě Fiala odmítlo fámy o jednání s ANO o koalici Policie pátrá v okolí Pelhřimova po medvědovi U nás se trochu oteplilo, bylo pod mrakem

Čtvrtek 9. října

Leyenová ustála hlasování o nedůvěře v EP Izraelská vláda jedná o dohodě s Hamásem Putin slíbil odškodnění za sestřelené civilní letadlo Francie by mohla mít dalšího premiéra na dva dny Podle ústavy prezident ustaví sněmovnu Ekologisté protestují proti úmyslu jmenovat Macinku ministrem životního prostředí Policie odložili případ objednání vraždy psa Balaštíkovou Babiš jednal se Zelenským o schůzce U nás celkem teplo, pod mrakem

Pátek 10. října

Trump chce uspořádat summit o Gaze Macron chce opět oznámit nějakého premiéra Katedrála v Canterbury vyzvala sprejery, aby počmárali interiér v zájmu kulturní diverzity A Antifa vypálila lovecký zámek rodiny Thurn-Taxis u Řezna Babiš zveřejnil koncept vlády s poměrem 9:7 ANO oproti SPD a Motoristům A Zmocněnkyně pro lidská práva Šimáčková Laurenčíková se chystá odejít Bafuňář fotbalu Pelta nastoupil do vězení Policie zkoumá, zdali se do ČR dostali medvědi U nás celkem teplo, pod mrakem

Víkend 11. – 12. října

V pondělí ráno by teroristé Hamásu měli vydat odvělečené oběti A V Egyptě se sejde 20 hlav států jednat o Gaze Rusové zvedají napětí na hranici s Estonskem Muž pomočil oltář v chrámu svatého Petra v Římě Krátce po zveřejnění uvažované sestavy vlády propukla aféra Turek A Šéf Motoristů Macinka trvá na tom, že Turek musí být ministr zahraničí Fialova vláda přenechá Babišovi úkol přepracovat rozpočet pro rok 2026 A Na pražskou demonstraci proti Babišovi dorazilo všech 8 lidí. Podle průzkum,u si lidé myslí, že vy sněmovna měla Babiše vydat ke stíhání U nás v sobotu pod mrakem, v neděli celkem hezky

Pondělí 13. října

Sarkozy půjde sedět do věznice La Santé Macron nechce odstoupit Předseda Evropské rady Costa objevil, že je třeba se bránit před drony A Dvacet živých a třicet umučených se vrátilo od Hamásu do Izraele Babiš potvrdil,že chce pro Motoristy ministerstvo zahraničí A Mirek Topolánek má rakovinu slinivky Podnikatel Dovhomilja potvrdil u soudu korupci v pražském dopravním podniku Uprchlého exposlance Wolfa dopravili do Česka U nás se odpoledne udělalo moc hezky

Úterý 14. října

Dnes 14. 10. 2025 začnou být počítače mnoha českých domácností i firem zranitelné vůči kybernetickým útokům. Skončí totiž podpora operačního systému Windows 10, který stále ještě používá 43 % počítačů v České republice Hamás obnovil teror v Gaze A Staronový francouzský premiér Lecornu pozastavuje penzijní reformu Evropská komise chce chránit Evropu před drony Příští dva roky chce Madagaskaru vládnout armáda Piráti zatím ostrouhali pokud jde o funkce ve sněmovně Opozice bude mít osm předsedů sněmovních výborů Pro prezidenta Pavla by potvrzené Turkovy výroky byly nepřijatelné A Babiš chce urychlit debatu o programu a koaliční smlouvě U nás moc hezký den, až k večeru začalo trochu přšet

Středa 15. října

Trump objevil, že Putin nechce zastavit válku na Ukrajině Nový syrský prezident Šara je v Moskvě, chce vydání Asada A Izrael uvolnil přechod z Egypta do Gazy Podle zjištění senátní komise nebyly ruské snahy ovlivnit naše volby úspěšné A Premiér Lecornu navrhl pozastavit důchodovou reformu Turek vyhrožoval diplomatovi Saúdské Arábie Ivan Hašek už není trenér fotbalového reprezentačního družstva A Fotbalový boss Pelta si poseděl ve vězení týden a pustili ho U nás vcelku pěkné podzimní počasí

Čtvrtek 16. října

Trump se má setkat v Budapešti s Putinem Rakousko prodloužilo kontroly na českých hranicích EK má plán evropské obrany A Francouzský premiér Lecornu ustál dvě hlasování o důvěře P Pavel dává najevo, že by vláda měla předložit rozpočet ANO, SPD a Motoristé zahájí programové jednání Senát schválil nominaci dvou nových ústavních soudců Miloš Zeman podstoupil nikoli vážnou operaci U nás proměnlivé počasí, celkem teplo

Pátek 17. října

Polsko nevydá do Německa muže podezřelého ze sabotáže Nord Streamu Merz schytl kritiku za postoj k migraci Evropští socialisté vyloučili Ficovu stranu Smer Státní dluh stoupl na 3 a půl bilionu korun Ekologisti nechtějí za ministra ochrany přírody Motoristu 470 umělců nechce za ministra kultury Motoristu Klaus si pod Turka nakreslil nesouhlasnou vlnovku Střídavé počasí, občas sluníčko, převážně ale zataženo a občas deštík

Víkend 18. října – 19. října

Hamás porušil v Gaze příměří, následovala odvěta Sedm milionů lidí protestovalo proti Trumpovi Afghánistán a Pákistán uzavřely příměří Zloději se vloupali do Louvru a ukradli Napoleonovy klenoty. Zloději rozbili okno slavného muzea a zmocnili se devíti šperků ze sbírky Napoleona a císařovny, včetně náhrdelníku, brože a diadému. České univerzity se chystají na výročí Křišťálové noci pomalovat židovské náhrobky hákovými kříži, Hřib je nespokojený, že Piráti nedostali funkci ve sněmovně Před Hradem byla demonstrace proti Motoristům Macinka trvá na Turkovi jako ministru zahraničí Babiš (a i máš Albanese) odjel na dovolenou U nás vlídný víkend, částečně se sluníčkem

Milí přátelé Novin

tak a je po volbách, někteří se radují, jiní propadají smutku a mnohým je to šumák. Ale že jsme se zase pobavili! Jít s elektronickou občankou volit byla pro některé ústavní činitele obrovská taškařice. A další legraci jsme si užili při vyjádření ředitele firmy na virtuální občanky. Prý nečekali, že těch lidí, co to vyzkouší bude tolik! To, že Konečné to neStačilo do sněmovny také potěšilo nejednoho z nás. Karty jsou rozdány a já věštím, že se při sestavování vlády ještě hodně pobavíme. Koneckonců, všechno může nakonec dopadnou překvapivě jinak. Míla Pražák

Vydavatel: Zákony jsou nejen právo, ale mohou být i pravý opak – neprávo / bezpráví (bohužel definici jsem nikde nenašel, prý není).

Jen si vzpomeňte, na Annu Frank ti, kteří ji pomáhali páchali trestný čin a ti kteří ji udali a zavraždili byli ti správné občané. Soudruzi soukmenovci, kteří řádně poslouchali zákony protektorátu a jimi se řídili byli po válce byli jinými soudruhy soukmenovci po válce za to spopotahováni ba i odsouzeni. V Británii je něco podobného. Třináctiletou britskou dívku znásilnili čtyři Pákistánci. Když to otec dívky nahlásil, policie sice Pákistánce zatkla, ale pak je propustila. Když si otec stěžoval na Facebůku, tak ho zatkli za tak zvaný „hate mail“ , a třináctiletou znásilněnou dívku také zatkli a odsoudili za prostituci. V Austrálii nás patrně čeká podobný osud. Muslim, který v Sydney zabil vlastní ženu (5 června 2023) dostal tři roky (publikováno v Noticer 9. října 2025), údajně jen proto, že si to prý nepamatuje. (verdict: “plead guilty to domestic violence – related to manslaughter“)

S lítostí oznamujeme, že nám odešla do země bez návratu naše milá čtenářka v mladém věku 86 let **Maruška Kelm** Z West Pennant

Článek jsem převzal:

KDO JSTE BYL VE VOLEBNÍ KOMISI A MÁTE STEJNOU ZKUSENOST ? Já taky, volební komise Praha 2, všichni v cele CR jsme zavreli ve 14hod. V 16hod uz jsme slyseli v televizi, ze je secteno 80% hlasu. To jsme teprve meli roztridene listky a chystali se je dle postupu znovu prepocitat a behem toho zavest do listin kdo jak hlasoval a krouzkoval. Postup je vsude stejny, byli jsme docela svizni, nechapali jsme, jak rychle to ostatni dokazali. A to jsme meli v nasi mistnosti ke scitani cca 73% z 800 volicu, tedy ne o nic vice, nez bezne male mesto.Kolem 50% Cechu bydlili ve mestech. Nechapali jsme. Informace, ze uz to vetsina kolem nas ma hotove, nas zaskocila a mysleli jsme, ze jsme posledni. S nami pak vsichni z ostatnich mostnosti, kteri na tom byli podobne. V 17hod, kdyz jsme vychazeli smer urad s listkama, v televizi hlasili, ze uz maji spocteno 91%. Po vychodu z volebni budovy smer MU jsme zirali, jak se k nam po ulici smerem urad vydala dalsi hromada volebnich skupinek s bednami s listky, obalkami ad. a spechali s tim, ze jsme posledni.Nikdo nechapal, jak je to mozne. To nas jeste cekalo dalsich min 30 minut cekani ve fronte na odevzdani listku a definitivni zapocteni hlasu. Na urade samotnem bylo docela plno, na to, ze uz jsme byli ti posledni. Coz take lide na urade komentovali slovy jako pr.:''Jakto, ze je nas tu tolik ? My mysleli, ze jsme posledni.'' Celkove postup scitani je takovy, ze si nejak nedokazu predstavit, ze by ho nekdo urychlil. Ledaze by vetsina volebnich mistnosti mela mene volicu, nez my, na Praze 2. Ale my jsme meli naprosty bezny prumer ve mestech. Nikde jsem nenasla, o kolik mene meli tedy ke scitani tech 80%, co meli secteno a odevzdano na MU uz po 2 hodinach. Uvitam i vase info, jakykoli zdroj o tom, v kolik hodin meli jaka procenta sectena a vasi zkusenost, v kolik hodin jste to odevzdavali vy, kolik jste meli celkovy pocet volicu (nikoli odovolenych) a z jakeho mista jste. Tyto informace nejsou pod mlcenlivosti. Diky ,-)

András Toma

András Toma mal 19 rokov keď bol v októbri 1944, ako delostrelec maďarskej armády, zajatý počas bojov pri Krakowe sovietskymi vojskami a prevezený do tábora pre vojnových zajatcov, východne od Leningradu (dnes Petrohrad). Po zatvorení tábora v roku 1947 bol v zlom zdravotnom stave prevezený do nemocnice a následne presunutý do 1000 km vzdialenej psychiatrickej nemocnice v meste Kotelnich v Rusku, kde mu diagnostikovali psychoneurózu. Keďže pacientov v nemocniciach vyradili zo zoznamov vojnových zajatcov, Toma sa stratil z evidencie maďarských úradov a v roku 1954 bol vyhlásený za mŕtveho.

Nasledujúcich 53 rokov žil v nemocnici pod menom András Tamás, pričom sa nedokázal dorozumieť s ostatnými, pretože neovládal ruštinu.

V roku 1997 navštívil nemocnicu slovenský lekár Karol Moravčík, ktorý vedel po maďarsky a upozornil lekárov, že pacient rozpráva maďarsky. Dovtedy jeho prejav považovali za zmätené blabotanie a jeho stav riešili 50 rokov medikamentózne. Predpokladá sa, že po celý čas hospitalizácie nemal možnosť viesť s nikým zmysluplnú konverzáciu.

11. augusta 2000 sa Toma vrátil späť do Maďarska, kde sa úrady pokúsili zistiť jeho identitu. Až 82 rodín sa prihlásilo s tým, že by mohol byť ich nezvestným príbuzným.

16. septembra 2000 sa po neuveriteľných 53 rokoch zajatia vrátil do svojej rodnej dediny Sulyánbokor, kde sa stretol so svojimi súrodencami. Ich príbuzenský vzťah bol následne potvrdený testami DNA. Keďže nikdy nebol oficiálne prepustený z armády, minister obrany ho povýšil na nadrotmajstra a zároveň mu bola vyplatená celá ušlá mzda za všetky roky služby, ktorá sa tak považovala za nepretržitú. Toma, vtedy 74-ročný, sa presťahoval k svojej nevlastnej sestre Anne, ktorá sa o neho starala až do jeho smrti v roku 2004. Bol pochovaný s vojenskými poctami.

Rusko, krajina “zázrakov”.

Príbehy z opačného konca sveta - Zoe Zeman

Soňa Gyarfašová

V najbližšom vydaní príbehov z opačného konca sveta sa vydáme do austrálskeho Melbourne za pani Zoe Zeman.

Dievčenským menom sa volala Patrícia Kolečániová pochádzala zo starej prešporskej rodiny prenasledovanej totalitami. A rok 1968, keď Československo okupovali vojská Varšavskej zmluvy, bol pre ňu podľa jej slov "ground zero - bod nula". Znamenal rozpad ich rodiny a začiatok nového príbehu na druhej strane zemegule.

V Bratislave nechávali starých rodičov, ktorých už nikdy nestretla. A 16-ročná Patrícia, ktorá spolu s mamou utekala za slobodou, sa ocitla na palube prvého lietadla, ktoré mierilo v roku 1968 s československými utečencami do austrálskeho Melbourne.

Mama sa uplatnila v známej Opere v Sydney a Patrícia, ktorá zo začiatku nevedela po anglicky, začala neskôr angličtinu v škole učiť aj samotných Austrálčanov.

Prečo hľadali šťastie s mamou až na opačnej strane zemegule a ako ich Austrália kedysi

prijala? Znamenala pre nich ešte niečo nežná revolúcia a aký bol pocit, keď sa po rokoch vrátila znova do rodnej krajiny?

Viac už v príbehu a rozprávaní dnes už Zoe Zeman, ktorý na svojej austrálskej ceste zaznamenala autorka tejto relácie Soňa Gyarfašová

Celé rozprávanie si budete môcť vypočuť na Rádiu Devín v sobotu 4.októbra o 17.hodine.

Pár slov o generálovi Jaroslavovi Vedralovi Sázavskom

Soňa Gyarfašová

Poznáte príbeh jediného československého generála, ktorý padol na frontoch druhej svetovej vojny?

Bolo to pri oslobodzovaní nášho územia, iba sto metrov za československou hranicou, a jeho osud je spojený aj karpatsko-duklianskou operáciou, ktorej 80. výročie sme si nedávno pripomenuli.

Práve 6. októbra sme si pripomenuli tiež osem desaťročí od jeho tragickej smrti.

„Keď môj nebohý otec počul z vysielania zahraničného rozhlasu tú smutnú správu, že generál Jaroslav Vedral-Sázavský padol sto metrov za našou hranicou, vstal, poklonil sa a so slzami v očiach povedal – škoda ho, bol to vzácny človek,“ spomínal 99-ročný Tvarožek, ktorý pri okružlom výročí generálovej smrti cestoval cez celú republiku pripomenúť si jeho pamiatku.

Generál Jaroslav Vedral Sázavský, ktorý velil pri oslobodzovacích 1. československému armádnemu zboru, bol skúseným vojakom, ktorý patril k československým legionárom a zúčastnil sa aj slávnej bitky pri Zborove.

Keď sa republika, ktorú pomáhal v československých légiach vybojovať, ocitla v ohrození, patril k tým, ktorí stáli pri zrode zahraničného odboja – ako člen Obrany národa umožnil, aby do zahraničia odišli stovky československých odbojárov, najmä letcov.

V čase, keď mu smrťou hrozilo gestapo, odišiel dobrodružne do exilu aj on sám. Pôsobil v exilovej armáde na západnom fronte – najskôr vo Francúzsku a neskôr aj v Anglicku. No a neskôr sa nebál odísť ani do najtvrdších bojov na východný front.

Zúčastnil sa tvrdých bojov na Dukle pri oslobodzovaní Československa a podarilo sa im dostať až domov.

„Boli sme šťastní, že sme doma,“ spomínal v našom archívnom rozhovore aj Michal Fedorko, obyvateľ Podkarpatskej Rusi a niekdajší väzeň sovietskych gulagov, pre ktorého bol boj v Svobodovej armáde priepustkou na slobodu. Na Dukle bojoval práve pod velením generála Jaroslava Vedrala-Sázavského. Momenty šťastného návratu však netrvali dlho.

Čo sa stalo krátko po prekročení hranice a ako zahynul ostrieľaný vojak, veliteľ Jaroslav Vedral-Sázavský?

Prečo sa na príbeh nášho jediného československého generála, ktorý položil život na bojiskách druhej svetovej vojny, potom na dlhé roky zabudlo?

A prečo nebolo celkom pohodlné o ňom hovoriť? Čo nám vlastne môže povedať životný príbeh Jaroslava Vedrala Sázavského po 81 rokoch?

O tom sme hovorili s českým historikom Michalom Rakom z Československej obce

legionárskej, no aj s ľuďmi, pre ktorých je príbeh Jaroslava Vedrala Sázavského stále živý.

Prikladám k dnešnému výročiu naše archívne Biele miesta 20.storočia spred roka o jeho príbehu

Slovák zadržaný Izraelom sa vrátil domov. Do Bratislavy ho priviezlo lietadlo ministerstva obrany

Lietadlo ministerstva obrany so Slovákom Petrom Švestkom na palube v pondelok priletelo do Bratislavy, uviedol šéf slovenskej diplomacie Juraj Blanár na sociálnej sieti Facebook. Muža zadržali izraelské úrady počas zastavenia flotily Global Sumud, informuje TASR

Hrdý židobijca sa vrátil domu.

Únos ako chyba navigácie

Bolt ju namiesto do centra Bratislavy viezol k rakúskej hranici. Žena hovorí o únose, firma o chybe navigácie

Andrea chcela ísť z okrajovej bratislavskej časti Bory do centra mesta, na Račianske mýto. Taxikár Boltu ju však viezol k rakúskym hraniciam. Keď sa mu snažila vysvetliť, že niekoľkokrát zle odbočil, zistila, že nerozumie po slovensky a ignoroval to, čo mu ukazovala jeho navigácia. V tej chvíli mu už „rukami-nohami“ dávala najavo, aby zastavil auto. Vodič to odmietol a zrýchlil. Keďže mala pocit, že ide o únos, Andrea z taxíka vyskočila.

Identitu ženy redakcia anonymizovala; po otázkach od Denníka N jej prípad vyšetroje aj polícia.

Prezident Pellegrini nemá nedôveru voči šéfovi SIS Pavlovi Gašparovi

TASR 12.10.2025 - Prezident SR Peter Pellegrini sa stretol so šéfom Slovenskej informačnej služby (SIS) Pavlom Gašparom. Ten hlavu štátu informoval aj o svojej dopravnej nehode. Voči jeho osobe nemá nedôveru. Tvrdí, že tú by mal v prípade zlyhania služby. Veci, za ktoré je Gašpar kritizovaný, nemohol zatiaľ vyhodnotiť ako nejaký veľký škandál. Vyplýva to z jeho vyjadrenia v diskusnej relácii TA3 V politike.

Môj oco je veľmi šikovný. Vie opraviť všetko! Každú chvíľu ho volá niekto z dediny, aby im pomohol. A keď to opraví, musí ísť s nimi do krčmy. Raz som ho v krčme počul, ako rozprával chlapom, že konečne vymietol dolnej susede komín. Doma som to povedal mame, aby aj ona bola naňho hrdá. Ona však začala hádzať šálky do steny. Niekedy tých dospelákov nechápem. Mama asi nemá rada, keď oco pomáha druhým, lebo teraz spáva v kuchyni. Mama ešte kričala, že mu už nikdy nedá. Ale čo mu nedá, to neviem. Asi desiati do práce, lebo teraz si ju oco robí sám.

Atentát na Heydricha.

Johana Kadeřábková iRozhlas

Hloupý rozkaz a nedomyšlená akce. Historici vyvracejí dezinformace a konspirace o útoku na Heydricha

Česko si v uplynulých týdnech při několika příležitostech připomínalo úspěšný atentát na Reinharda Heydricha, smrt parašutistů v kryptě kostela a vypálení Lidic a Ležáků. Při té příležitosti se ale kromě jiného vyrojila, například pod příspěvky politiků, celá řada konspirací, dezinformací a demagogií. Jak v dalším díle Ověřovny webu iROZHLAS.cz vysvětlují historici, dezinformační narativy o těchto událostech vytvářeli už komunisté v 50. letech.

„Co s tím dokázali? Smrt svou a dalších tisíců Čechů. A v Londýně pili čaj a baštili sušenky,“ píše například uživatel Pavel J. pod facebookovým příspěvkem jednoho z politiků, který připomíná výročí 83 let od atentátu na zastupující říšského protektora Reinharda Heydricha a hrdinský osud parašutistů.

Vojtěch Kyncl z Historického ústavu Akademie věd upozorňuje, že dezinformace, které se snažily umenšovat význam atentátu, vznikaly už na jaře roku 1945. Český odboj a londýnské vedení podle něj už v roce 1942 varovaly, že se režim bude mstít na civilistech.

„Po roce 1945 komunisti, kteří postupně ovládli odkaz Lidic, velmi intenzivně na tomhle atentátu a na obětech ukazovali, jak je Západ prohnitý, jak je bezohledný a jak manipuloval i s tím, že oběti přijdou, že budou obrovské. A vytvářel narativ, že kdyby nebyl ten špatný Západ, kdyby nebylo rozhodnutí Beneše, tak tady nebyly vypálené Lidice a nešťastné matky a ženy,“ popisuje historik pro Ověřovnu.

,Hloupá a nedomyšlená akce‘

Uživatel vystupující pod jménem Vlk Samotář označuje atentát jako „hloupou a nedomyšlenou akci, která se těžce a krutě vymstila“. „Už jenom to, že někdo vydal tak hloupý a nedomyšlený rozkaz je zarážející, protože museli už tehdy tušit, co za zvěrstva bude následovat... Když už se někdo posílá na něčí likvidaci, musí se taková akce brát jako sebevražděná a k atentátu se přiznat, aby s tím pak nebyl spojován nikdo jiný,“ domnívá se anonymní facebookový uživatel.

Historik Vojtěch Kyncl ale říká, že se od začátku počítalo s tím, že atentátníci nepřižijí. „Podstatou ale bylo, že nesmějí přežít tu zodpovědnost, musí ji převzít sami na sebe. Protože až potom, co seskočili a zjistili realitu v protektorátu, bylo jasné, že pokud by prozradili kohokoliv dalšího, nacisti zničí všechny okolo.“

Zásadní tedy podle něj bylo, že Jozef Gabčík s Janem Kubišem a další parašutisté, kromě Čurdy a Viliama Gerika neprozradili své spolupracovníky. „Jedině kvůli Čurdovi se ty sítě rozkryly,“ dodává.

Kyncl zároveň doplňuje, že atentátů na německé pohlaváry proběhlo v Evropě vícero, třeba v Belgii nebo Francii, byť nešlo o tak vysoce postavené činitele, jako byl Heydrich. Zmiňuje třeba mstu nacistů za zastřelení olympijského vítěze ve vrhu koulí Hanse Woellkeho běloruskými partyzány. „Jako mstu za smrt medailisty z olympijských her v Berlíně v roce 1936 nacisti vypálili běloruskou vesnici Chatyni, což jsou vlastně běloruské Lidice,“ srovnává.

Anulace ,Mnichova‘

„Tato akce se vůbec neměla provést. Jasně bylo řečeno, že ne. Že se budou Němci mstít na českém

lidu. Anglosasové trvali, že se to musí udělat u nás. A teď se ptejte proč?! Já mám názor takový: ,Co nejvíce mrtvých Slovanů!‘“ Tak se k operaci Anthropoid v komentáři pod příspěvkem dalšího politika vyjadřuje Markéta Ch.

Vojenský historik a ředitel Památníku Lidice Eduard Stehlík nesouhlasí s tvrzením, že by impuls k zabíjení Čechů vycházel od Britů. „Němci začali s vražděním české populace a elit české populace prakticky od počátku okupace,“ popisuje s tím, že už období od 28. září 1941, kdy bylo vyhlášeno stanné právo, vstoupilo do dějin pod názvem heydrichiáda. Později ho ale „přebilo“ vraždění z jara a léta roku 1942.

„Toto vraždění bylo naprosto cílené a Heydrich po svém nástupu do funkce zastupujícího říšského protektora už 2. října prohlásil, že Čech v tomto prostoru, myšleno střední Evropa, nemá co pohledávat,“ říká vojenský historik a dodává: „Lidi, kteří hovoří o údajném zájmu Britů a tlaku Britů na provedení atentátu, vůbec nevědí, o čem mluví.“

Nastiňuje také časovou osu událostí s tím, že plán na Heydrichovu likvidaci vznikl po zahájení vraždění na podzim roku 1941 po nástupu Heydricha do Prahy. „První naprosto jednoznačná porada s tímto úkolem – likvidace Heydricha – probíhá 3. října 1941. Heydrich nastoupil k moci 27. září, 28. vyhlásil stanné právo a zahájil vraždění. Už 3. října je rozhodnuto, že za to zaplatí, a to fatálním způsobem.“

Stehlík zdůrazňuje, že ani britská, ani československá exilová vláda neměly o plánu žádné informace a o připravované akci ze strany Čechoslováků se dozvěděly 3. října odpoledne. Poté Britové ihned poskytli pomoc z hlediska dodání přepravních prostředků, vybavení týmu Anthropoid a jeho dovyučení na jejich specializovaných základnách.

„Kdyby měl Heydrich další tři roky čas ve své činnosti pokračovat, je otázka, jestli bychom spolu teď mluvili v češtině. Já se domnívám, že by mohlo dojít k fatálnímu ohrožení existence Čechů jako národa ve střední Evropě,“ říká k tomu ředitel Památníku Lidice.

Připomíná, že zastupující říšský protektor za období od svého nástupu do funkce v září 1941 do své smrti na začátku června 1942 zvládl mnoho, ať už jde o židovské obyvatelstvo Protektorátu Čechy a Morava, odbojové hnutí, zřízení ghetta v malé pevnosti v Terezíně, odesílání desetitisíců lidí na smrt nebo vraždění elit českého národa.

„Lidice taky děkují?“ ptá se pak pod dalším příspěvkem uctívajícím památku parašutistů Michael O. Vojenský historik Stehlík zdůrazňuje, že teprve po atentátu a následných represáliích, vyhlazení Lidic a Ležáků, došlo ze strany západních spojenců k anulování Mnichovské dohody.

Anulování dohody pak umožnilo obnovení Československé republiky téměř v předmnichovských hranicích (mimo Podkarpatskou Rus), vysvětluje Stehlík. Ještě do léta 1942 pak podle něj byla Mnichovská dohoda pokládána za mezinárodně platný dokument, na kterém není co změnit. „Mohlo se stát, pokud by nedošlo k atentátu a k anulování Mnichovské dohody, že bychom hranice s Německem měli u Mělníka,“ dodává.

Masaryk a Beneš

„Zednář Beneš a kokainista Masaryk to prý udělali proto, aby nás Západ uznal, jako že jsme aktivně bojovali proti Němcům a po válce byl obnoven náš stát v původních hranicích. Podle

toho by nám, nebýt atentátu, asi nevrátili po válce Sudety,“ píše v komentáři pod dalším facebookovým příspěvkem Pavel S.

„To jsou teorie převrácené úplně naruby,“ vymezuje se proti takovému narativu ředitel Památníku Lidice Stehlík. „Lidé, kteří to takhle staví, to převrací, vydávají následek za příčinu a obráceně, takže nemají pravdu.“

„Prezident Beneš se o variantě přípravy atentátu dozvídá 7. října 1941 a je proti. Domnívá se, že by podobná akce neměla být realizována bez informování a úzké spolupráce s domácím odbojem. Přesto Vojenské zpravodajství, aby pomstilo povražděné lidi, v tomhle úkolu pokračuje,“ popisuje vojenský historik.

Politické využití represálií ze strany Edvarda Beneše a ministra zahraničí Jana Masaryka se podle něj odehrálo až ex post. Politici tímto způsobem ve válečném období posílili postavení Československa a dotlačili spojence k prohlášení o výše zmíněné nulitě Mnichovské dohody a uznání hranic.

Krutý podraz Edvarda Beneše na J. Baťu

Český královský institut 2025

Byla to jedna z kriváren prezidenta Beneše, který se mstil svým domnělým i opravdovým sokům. Jeho obětí se stal též zlínský obuvnický magnát, kterého Národní soud v roce 1947 nespravedlivě odsoudil za kolaboraci s nacisty.

Naštěstí byla tato justiční krivda v roce 2007 napravena, původní verdikt nad Janem Antonínem Baťou zrušen a on byl plně rehabilitován. Smutné je, že prezident Edvard Beneš dobře věděl, že majitel zlínského obuvnického koncernu s nacisty nespolečně pracoval, přesto jeho odsouzení nezabránil, i když tak mohl učinit, například svědeckou výpověď v jeho prospěch. Beneš však zbaběle mlčel. Nevlastní mladší bratr Tomáše Bati Jan Antonín řídil firmu po smrti svého staršího sourozence od roku 1932.

Jak uvedl web euro.cz, prokurátor dva roky po skončení války obžaloval Jana Baťu ze spáchání vojenské zrady a také za to, že se měl dohodnout s říšským maršálem Göringem na vystěhování Čechů do Patagonie. Nejvyšší soud ale v těchto dvou bodech Jana Antonína zprostil obžaloby. Uznal jej ale vinným z toho, že „v zahraničí vědomě poškozoval zájmy republiky Československé tím, že se odmítl připojit otevřeně k čs. hnutí odbojovému, bránil v tom i svým zaměstnancům a jednal tak, že i se svými závody přišel na černé listiny anglickou a americkou“. Soud odsoudil Jana Antonína v nepřítomnosti k patnácti letům vězení a k propadnutí veškerého majetku.

Mladší bratr zakladatele světově významného obuvnického impéria Tomáš tak byl odsouzen za skutek, která nebyl trestný ani podle tzv. Benešových dekretů, tedy odmítnutí připojení se k protinacistickému odboji. Důsledně vzato, za takový čin by musela být odsouzena většina Čechů a Slováků. Navíc to v případě Jana Bati ani nebyla pravda.

Nakonec po šedesáti letech od nespravedlivého verdiktu byl zproštěn všech obvinění, protože se ukázalo, že nepoškozoval zájmy své vlasti v zahraničí, naopak podporoval československý odboj a pomáhal obětem nacistické perzekuce. Důkazy o tom přináší kniha spisovatele Miroslava Ivanova. V ní jsou uvedena svědectví lidí, kteří potvrdili, že Jan Baťa jim nijak nebránil ve vstupu do čs. zahraničního vojska, naopak to schvaloval,

sedmdesáti až osmdesáti židovským rodinám pomohl v útěku před nacisty z Československa a čs. zahraniční vládě v Londýně přispěl na odboj 280 000 dolary (v současnosti 5 – 10 milionů dolarů, v přepočtu cca 115 až 230 milionů Kč). Jan Baťa akorát protinacistický odboj nepodporoval otevřeně a to z obavy z možných represí proti svým spolupracovníkům, kteří zůstali v okupovaných českých zemích.

„Rád bych, abyste věděl, jako víte nejméně od prosince 1938, že já i naše podniky jsou k Vaší dispozici. Zatímco v některých kruzích vedoucích vlastenců se mluví o rozčarování, pokud jde o nás a o mne, tož vím, že nakonec se všichni přesvědčí, že jsem jednal a jednám v duchu nejlepší služby našemu národu. V novém postavení našich amerických společností jsem zařídil, aby všechny zisky jejich byly odevzdány čs. vládě. Je to stejný postup, jaký jsem nařídil už v říjnu 1939, pokud šlo o podniky v Anglii a Francii a v obou těchto impériích,“ napsal Jan Antonín Baťa v dopise Edvardu Benešovi v roce 1942. Exilový prezident tedy dobře věděl, že úspěšný podnikatel nebyl kolaborantem.

Je pravdou, že u Američanů a Britů byl Jan Baťa zpočátku veden na černé listině, ti však později ještě před procesem v Československu svoje podezření vůči němu odvolali.

Příčina nespravedlivého odsouzení Jana Bati za kolaboraci mohla být ze strany československých představitelů podlá a pragmatická zároveň. Baťovy závody byly znárodněny na základě Benešových dekretů v říjnu 1945. Vlastníkovi však za ně měla být správně vyplacena náhrada, která by v tomto případě dosáhla značné sumy, v současných cenách by šlo o miliardy korun. Majitel však neměl na kompenzaci nárok, pokud byl odsouzen za spolupráci s nacisty.

Důvod, proč se Edvard Beneš zlínského továrníka nezastal, mohl být i ryze osobní. Podle webu stoplusjednicka.cz Jan Baťa při své schopnosti analyzovat ekonomickou situaci na základě zpráv, které dostával z celého světa, velmi brzy dospěl k závěru, že Československo se po nástupu Hitlera k moci dostalo do velkého ohrožení a že prezident Beneš není tak silným politikem, aby byl schopen nacistickému nebezpečí účinně vzdorovat. „Je skoro jisto,“ napsal v podnikovém časopisu Zlín 28. února 1938 ve svém komentáři k Hitlerovu projevu, „že se požadavkům Hitlerovým dostane sluchu.“

Jan Baťa byl rozhodným odpůrcem kapitulace před Německem. Byl přesvědčen, že Československo se má německé agresí bránit z každou cenu i bez pomoci spojenců. Selhání Velké Británie a Francie, které dovolily anexi čs. pohraničí Hitlerovou Třetí říší, ostře kritizoval. Ukázalo se však, že v Benešovi se Baťa nemýlil. Ten se v září 1938 coby československý prezident zachoval jako slaboch a vydal Sudety nacistickému Německu bez boje.

Novinář a historik Jan Urban ve svém článku na webu hlidacipes.org pak přesně vystihl Benešovu zákeřnou a mstivou povahu. „Doma budovaný obraz Edvarda Beneše jako demokrata, respektovaného a obdivovaného na Západě i na Východě, nebyl pravdivý nikdy. Vždyť už v roce 1920 napsal první britský velvyslanec v Praze Sir George Clark o Benešovi, že jde o „bezohledného oportunistu“.“

Julius Fučík

18. července 1872 se Praze na Karlově náměstí

25. září 1916 v Berlíně

Julius Fučík, jeden z největších skladatelů na přelomu končícího devatenáctého a nadcházejícího dvacátého století, skladatel a dirigent, který svými solidními teoretickými znalostmi a fundovanou praxí v oblasti vojenské dechové hudby dlouhodobě silně ovlivnil a oplodnil oblast civilní dechové hudby. Velkou část jeho skladeb tvoří skladby pro vojenské účely, z nichž nejvíce je pochodů, bývá proto někdy nazýván „český Sousa“ nebo „český král pochodů“.

Byl plodným autorem, složil přes 400 skladeb, převážně pochodů, valčíků a předeher. Některé jeho skladby se dosud hrají, stálou součástí repertoáru zůstávají především pochod *Vjezd gladiátorů* a *Florentinský pochod*, polka *Starý bručoun* nebo přede hry *Marinarella* a *Miramare*. Nezbytnou součástí pochodových knížek je také *Sempre Avanti!* či *Triglav*.

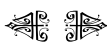

Viz stará otřepaná anekdota, v níž nový přátelsky naladěný imigrant oslovuje na ulici kolemjdoucího: „Dobrý den, pane Australane, jak se dnes máte?“ – „Já nejsem Australan, já jsem Syřan.“ Přátelský imigrant jde dál a slovuje dalšího: „Dobrý den, pane Australane, jak se dnes máte?“ – „Já nejsem Australan, já jsem Iráčan.“ A dalšího. „Já nejsem Australan, já jsem Afghánec.“ Takhle přátelský imigrant chodí po městě a zdraví i Íránce, Jordánce a Palestince, až se s údivem zeptá: „Kde jsou všichni ti Australané?“ – „No přece v práci.“

Zajímavosti. Víte,že....

Ikonický australský vojenský klobouk se poprvé objevil v búrských válkách a důvod, proč je na jedné straně vyhrnutý, je, aby se vojákům snáze přehodila puška přes rameno.

V kavárně U Červeného orla v Celetné ulici sedával na přelomu 19. a 20. století takřka denně jistý František Šourek, jenž se po smrti bohatých Pražanů obracel na pozůstalé s tvrzením, že mu nebožtík dlužil peníze. Pokud pozůstalí odmítli zaplatit, hrozil vyvolat vleklé soudní řízení, v němž se sám jako člověk údajně nemajetný nechal zastupovat advokátem ex offio, takže neriskoval žádné náklady. Konec Šourkovu řádění učinila v roce 1905 vdova po obchodníkovi s pískem a ledem Josefu Podhorském, která zaplatit odmítla (šlo o 4000 korun) a během následného procesu doložila řadu případů, v nichž Šourek pozůstalé vydíral.

Prosím o uveřejnění Austrálie a naši opět stranicky vyspělí zástupci ČR .

Vztah mezi generálním konzulátem, velvyslanectvím, ostatními zástupci ČR v Austrálii a krajany - Čechy mi připadá jak v 50 letech či v době normalizace.

Místní Češi jsou kompletně ignorováni, pokud konzuláty něco organizují dovíme se to z jejich internetových stránkách s křížkem po funuse, typu : Před 14 dny generální konzulka odhalila sochu.” Dokonce na fotografii z takových akcí často údajně i „pro krajany“ jsou podle fotografie přítomni jen konzulové z ostatních zemí, zřídka 2 - 3 pečlivě vybraní krajané , kteří podle mne opět “spolupracují” ...

Dokonce i oslavy 28. Října, kdy dříve byli pozváni desítky krajanů, se už snad přes deset let nekonají, nebo jen tajně pro hrstku zahraničních diplomatů.

Nemluvě o tom, že i naše

Noviny, čtrnáctideník, které vycházejí už 26 let , tak nejen že zakázali dávat do čekárny na generální konzulát, ale jsou záměrně, tak jako ostatní krajané, neinformováni co bude.

Noviny se snaží informovat krajany o dění tady i doma v Česku a je nám líto, že jsou tak ignorovány konzulátem, že není možné nechat zdarma ležet na stole v čekárně - pro návštěvníky konzulátu.

Noviny jsou neziskové a jsou jediným českým informativním tiskem v Austrálii.

S pozdravem

Jiří Sláma

*Když někde vládne voják,
skončí jeho země ve válce.*

*Když někde vládne osvětlený ekonom,
skončí jeho země v blahobytu.*

*Kde asi tak skončí Evropská OO unie, již
vládne Ursula původní profesí gynekoložka?*

Tak to jsme tedy asi v

Recepiš No.685

Horácké knedle

Rozhodně nečekejte nadýchané knedlíky typu houskový, nebo kynutý, ale jsou hutnější konzistence, hodně podobné drbákům (klouzákům).

450 g oloupaných brambor
1 vejce
80 ml mléka
100 g hrubé mouky
300 g rohlíků, toustáku, nebo housek a sůl

Brambory nastrouháme na jemném struhadle a necháme odležet.

Mezi tím do misky nalijeme mléko, přidáme vajíčko, mouku, vše osolíme a zamícháme.

Z odležených brambor scedíme přebytečnou vodu a smícháme je s těstíčkem.

Přidáme pečivo nakrájené na kostičky a opatrně promícháme.

Ze vzniklého těsta tvarujeme knedlíky, které následně vaříme v osolené vodě 20-30 minut dle velikosti knedlíků.

Semtex

Zlatý důl pro komunisty, peklo pro vynálezce. Příběh Semtexu a mužů, kteří ho stvořili

[Suspicious Content]

V tichých laboratořích komunistického Československa, uprostřed chladné války, dva geniální chemici hnětou hmotu připomínající dětskou plastelínu. Je poddajná, stabilní a v jejich rukou naprosto bezpečná.

Článek

Jejich cílem je stvořit dokonalý nástroj pro armádu – trhavinu, která pomůže stavět, bořit a čistit minová pole. O několik desetiletí později, 21. prosince 1988, se obloha nad skotským městečkem Lockerbie roztrhne v ohnivě kouli. Z nebes prší trosky letu Pan Am 103 a s nimi 270 lidských životů. V epicentru této zkázy je jen pár stovek gramů té samé tvárné hmoty z Pardubic.

V srdci rozlehlého průmyslového areálu Východočeských chemických závodů (VCHZ) Synthesia v Pardubicích-Semtíně, gigantického komplexu, který byl výkladní skříní socialistického chemického průmyslu, se v 50. letech rodila legenda. Nebyla to však legenda o budování socialismu, ale o tiché a soustředěné práci dvou mužů, jejichž jména se měla nesmazatelně zapsat do dějin – v dobrém i zlém. Byli jimi Stanislav Brebera a Radim Fukátko.

Stanislav Brebera, narozený roku 1925 v Přelouči, byl archetypem technokrata, kterého si komunistický režim pěstoval. Vystudoval chemii na pražské technice, již od roku 1945 byl členem KSČ a jeho talentu si brzy všimli nadřízení v armádě, kam nastoupil po studiích. Poslali ho do vojenského technického institutu, což odstartovalo jeho kariéru ve výbušninách.

V roce 1956 se přestěhoval do Pardubic, aby nastoupil do nově zřízeného Výzkumného ústavu průmyslové chemie (VÚPCH), který spadal pod chemičku Explosia. Brebera nebyl jen oddaným straníkem; byl to muž s brilantním intelektem, jazykově vybavený – ovládal angličtinu, němčinu i francouzštinu – a ve volném čase se věnoval filozofii a světové literatuře.

Jeho kolega, Radim Fukátko, narozený v roce 1929, byl jeho dokonalým protějškem a spolupracovníkem. Zatímco Brebera se soustředil na samotnou chemickou podstatu plastické hmoty, Fukátko byl mistrem technologie výroby. Společně tvořili tým, který tehdejší manažer Explosie Zbyněk Akštein později popsal jako „blázný do technologií“.

Nebyli to žádní zlověstní vědci z béčkových filmů, ale zapálení výzkumníci, pohánění touhou posunout hranice možného. Pracovali na státní zakázce, v srdci systému, který jejich talent rozpoznal a dal mu prostor. Netušili, že tentýž systém je jednoho dne bez milosti odvrhne a že jejich největší triumf se stane jejich celoživotním prokletím.

Modelína s ďábelskou silou

V polovině 50. let, v době, kdy železná opona rozdělovala svět na dva nesmiřitelné tábory, dostali chemici ve VÚPCH supertajný úkol. Československá armáda potřebovala vlastní plastickou trhavinu, která by se vyrovnala, nebo ideálně předčila, americkou trhavinu C-4. Požadavek byl jasný: vytvořit silnou, ale zároveň extrémně stabilní a tvárnou výbušninu, vyrobenou z domácích surovin.

Tým vedený Breberou a Fukátkem se pustil do práce v utajeném domku uprostřed semtínského lesíka. Výsledkem jejich několikaletého snažení byl malý zázrak chemického inženýrství. Hmota, která dostala jméno Semtex – akronym složený z názvu předměstí SEMTín a firmy EXplosia – měla vlastnosti, o kterých se ženistům dosud jen snilo. Původně nesla vojenské označení B1.

Radim Fukátko ji později trefně přirovnal k „modelíně, která má ale vysokou detonační rychlost“. Semtex byl neuvěřitelně plastický v obrovském rozmezí teplot, od mrazivých -40 °C až po spalujících +60 °C, a navíc byl zcela voděvzdorný. Vojáci si na něm v případě nouze mohli dokonce ohřát jídlo, protože hořel klidně jako

tuhý líh, pokud nebyl iniciován rozbuškou. Jedním z klíčových požadavků armády bylo, aby trhavinu vydržela průstřel kulometnou municí, aniž by explodovala – i tento test splnila na výbornou.

Oproti americké C-4 byl Semtex sice o něco slabší, ale jeho hlavní výhodou byla právě bezkonkurenční plasticita, která umožňovala jeho snadné tvarování a umístění na jakýkoliv cíl. Zatímco C-4 byla nevýrazně bělavá, Semtex dostal charakteristickou červenou nebo oranžovou barvu, která ho na první pohled odlišovala.

Původní záměr byl přitom veskrze pragmatický a zčásti i humánní. Semtex měl sloužit ženistům, k demolicím starých budov a mostů, a především pro humanitární odminování, například ve válkou zničeném Vietnamu. Vynálezci stvořili dokonalý nástroj. Problém byl v tom, že právě jeho dokonalost – stabilita, tvárnost, síla a zpočátku i obtížná zjiitelnost – z něj činila i dokonalou zbraň pro ty, kdo nechtěli budovat, ale ničit.

Pandořina skříňka

Zatímco v Československu byl Semtex 1A určen hlavně pro domácí použití, jeho exportní verze, Semtex H, se brzy stala hvězdou komoditou socialistického zahraničního obchodu. Obchody zprostředkoval státní podnik zahraničního obchodu Omnipol, který měl monopol na vývoz zbraní a vojenského materiálu. Zpočátku vše vypadalo nevinně.

První dodávky mířily do „spřátelených zemí“. Během války ve Vietnamu bylo do Severního Vietnamu vyvezeno 14 tun Semtexu, oficiálně pro pyrotechnické práce a odstraňování amerických min. Byl to export, který se dal snadno obhájit jako pomoc v boji proti imperialismu.

Pak ale na scénu vstoupil zákazník, který měl pověst Semtexu navždy změnit. Tím zákazníkem byl libyjský diktátor Muammar Kaddáfí. V 70. a 80. letech byly vztahy mezi komunistickým Československem a Kaddáfího Libyí mimořádně vřelé. Kaddáfí byl v Praze vítán jako „velký přítel československého pracujícího lidu“ a zemi navštívil hned dvakrát, v letech 1978 a 1982, kdy dokonce obdržel nejvyšší československé vyznamenání, Řád bílého lva.

Spolupráce byla čilá. Československo do Libye dodávalo tanky, obrněné transportéry a další zbraně. V Libyi působily stovky českých techniků, lékařů a montérů, zatímco v Československu studovaly stovky Libyjců. A Kaddáfí měl zájem o Semtex. Obrovský zájem. Pro socialistické hospodářství, zoufale potřebující tvrdou měnu, byla Libye solventním a ochotným partnerem. A tak se rozjel obchod, který se později ukázal být doslova obchodem s ďáblem.

Mezi lety 1975 a 1981 vyvezl Omnipol do Libye podle různých zdrojů 700 až 1000 tun Semtexu. Byla to obrovská dodávka, která nemohla být ospravedlněna žádnými demoličními pracemi. Československá vláda si musela být dobře vědoma, že Kaddáfího režim je jedním z hlavních světových sponzorů terorismu. Přesto, zaslepena vidinou deviz a ideologickým spojenectvím, otevřela Pandořinu skříňku a vypustila do světa sílu, kterou už nikdo nemohl kontrolovat.

Kaddáfí si stovky tun tvárné trhaviny nenechal pro sebe. Jeho Libye se stala hlavním distributorem Semtexu pro nejrůznější teroristické a ozbrojené skupiny po celém světě. Zásilky putovaly k islámským militantům na Blízkém východě a především k Prozatímní irské republikánské armádě (PIRA), která vedla krvavou kampaň proti britské nadvládě v Severním Irsku.

Pro PIRA byl Semtex darem z nebes. Jeho vlastnosti jim umožnily posunout teroristickou válku na novou, mnohem děsivější úroveň. Jak později uvedl výbor britské Dolní sněmovny, dodávky Semtexu byly „zvláště zničující“ a umožnily „smrtící bombovou kampaň“. Díky jeho plasticitě a síle mohli teroristé konstruovat menší, snadněji ukrytelné, ale přesto neuvěřitelně silné nálože. A co bylo nejhorší – Semtex

byl v té době pro běžné detekční metody prakticky neviditelný.

Následovala série brutálních útoků, které otrásly Velkou Británií. V roce 1987 zabila bomba ze Semtexu jedenáct lidí během vzpomínkové slavnosti v Enniskillenu. V roce 1992 zdevastovala obrovská nálož finanční srdce Londýna při útoku na budovu Baltic Exchange, zabila tři lidi a způsobila škody za stovky milionů liber. V roce 1993 zemřeli dva malí chlapi při útoku v Warringtonu a v roce 1996 ukončil bombový útok v londýnských Docklands příměří a zabil další dva lidi.

Jméno Semtex se rychle stalo globálním pojmem. Už to nebyla jen značka konkrétní trhaviny, ale obecné označení pro jakoukoliv plastickou výbušninu. Zrodila se značka postavená na strachu a krvi. Československý vynález se vymkl kontrole a začal si žít vlastním, smrtícím životem. To nejhorší však mělo teprve přijít.

Krvavé dědictví

Večer 21. prosince 1988 byl chladný a jasný. Z londýnského letiště Heathrow odstartoval let Pan Am 103, Boeing 747 pojmenovaný Clipper Maid of the Seas, směřující do New Yorku. Na palubě bylo 243 cestujících, mezi nimi 35 studentů Syracuské univerzity vracejících se domů na Vánoce, a 16 členů posádky. Krátce po sedmé hodině večer, když letadlo dosáhlo výšky 9400 metrů nad skotským městečkem Lockerbie, zmizelo z radarů.

V nákladovém prostoru letadla explodovala bomba. K roztržení trupu ve vysoké letové hladině, kde je obrovský rozdíl tlaků, stačilo jen malé množství trhaviny – experti později odhadli, že šlo o pouhých 340 až 450 gramů Semtexu. Nálož byla důmyslně ukryta v radiomagnetofonu Toshiba v jednom z kufrů. Exploze okamžitě zničila letadlo, které se rozlomilo na tisíce kusů a v ohnivém dešti dopadlo na Lockerbie. Všech 259 lidí na palubě a dalších 11 obyvatel městečka na zemi bylo na místě mrtvých.

Následovalo největší a nejsložitější vyšetřování v dějinách. Místo činu se rozkládalo na neuvěřitelných 845 čtverečních milích. Tisíce vyšetřovatelů z celého světa pročesávaly skotskou krajinu a sbíraly každý sebemenší úlomek. Právě v troskách se skrýval klíč. Vyšetřovatelé objevili miniaturní, spálený fragment desky s plošnými spoji. Byl to kousek časovače.

Tento úlomek byl poslán do laboratoří FBI, kde ho zkoumal expert Thomas Thurman. Ten s jistotou určil, že pochází z elektronického časovače MST-13, vyráběného švýcarskou firmou Mebo. A zde přišel zlom: firma Mebo vyrobila pouze malou sérii dvaceti těchto časovačů a všechny je prodala jedinému zákazníkovi – libyjské armádě. Byla to kouřící hlaveň, nezvratný důkaz vedoucí přímo ke Kaddáfimu.

Útok nad Lockerbie katapultoval Semtex do pozice nejznámější a nejobávanější trhaviny světa. Stal se symbolem masového, státem sponzorovaného terorismu. Stín podezření padl na Libyi a potažmo i na Československo, zemi, která zbraň pro tento hrůzný čin dodala.

Prokletí vynálezců

Zatímco se jméno jejich vynálezu stávalo synonymem pro teror a plnilo titulní stránky světových novin, jeho tvůrci, Stanislav Brebera a Radim Fukátko, prožívali vlastní tichou tragédií. Po invazi vojsk Varšavské smlouvy v srpnu 1968 a následných normalizačních čistkách byli oba vědci, kteří dali světu Semtex, označeni za politicky nespolehlivé a z chemičky Explosia vyhozeni.

Pro muže, kteří zasvětili život vědě a výzkumu, to byla zdrcující rána. Režim, kterému věrně sloužili a pro který stvořili strategický produkt, je bez mrknutí oka odepsal. Jejich genialita a přínos státu byly náhle bezcenné tváří v tvář politickému kádrování. Byli nuceni žít se manuální prací, aby přežili. „Za všechnu jeho píli byl řádně potrestán. Byla mu odeprána role výzkumníka, musel se žít rukama delší dobu, a to těžce nesl. Živil se po lomech, živil se jako stavbyvedoucí, a nakonec se živil i jako vedoucí trhacích prací,“ vzpomínal později syn jednoho z vynálezců.

Radim Fukátko se na své původní pracoviště, na přísně střeženou tovární střelnici v Semtině, mohl vrátit až po sametové revoluci v roce 1989. O tom, jak vnímal zneužití svého vynálezu, nikdy veřejně nemluvil. Jeho syn Boris Fukátko je však přesvědčen:

„Ale podle mě to nesl těžce, protože pro tyto účely to rozhodně nebylo vyvíjeno.“

Zatímco svět se třásl před jejich výtvozem, samotní vynálezci byli bezmocnými oběťmi systému, který si tento vynález objednal, profitoval z něj, a nakonec je samotné zničil. Jejich tiché utrpení je lidskou cenou za příběh Semtexu, tragickým protipólem k hlasitým explozím, které otrásaly světem.

K temné a spletité historii Semtexu se váže ještě jedna bizarní a tragická kapitola. V neděli 25. května 1997 se v hale lázeňského domu v Jeseníku ozvala ohlušující detonace. Třiašedesátiletý muž, Bohumil Šole, spáchal sebevraždu pomocí výbušniny, kterou si přinesl v tašce. Výbuch zranil dvacet dalších lidí.

Šole nebyl jen tak někdo. Byl to špičkový a vyhledávaný pyrotechnik, střelmistr, který měl se Semtexem bohaté zkušenosti. Odstřeloval s ním tovární komíny, ledové kry na Labi, a dokonce spolupracoval s filmaři na natáčení slavného seriálu Sanitka, kde připravoval pyrotechnické efekty destrukce letadla. Sám o sobě prohlašoval, že se na vývoji Semtexu podílel, což však výrobce, společnost Explosia, vždy popíral.

Jeho příběh je však ještě temnější. Koncem 80. let se dostal do hledáčku Státní bezpečnosti (StB), která ho vedla pod krycími jmény Král, Lexa a Pisingr. Podle nepotvrzených informací to bylo právě kvůli jeho znalostem Semtexu a jeho schopnosti ničit letadla – v době, kdy se blížil útok nad Lockerbie.

Ať už byla pravda o jeho podílu na vynálezu jakákoliv, Šoleho dramatický konec naznačuje, že byl mužem hluboce zapleteným do stinných stránek příběhu této trhaviny. Jeho sebevražda, provedená tak spektakulárním a pro něj příznačným způsobem, zůstává nevyřešenou záhadou a temnou poznámkou pod čarou, která naznačuje, že oficiální historie Semtexu možná stále není úplná.

Pokus o nápravu

Po tragédii nad Lockerbie se Československo, a později i samostatná Česká republika, ocitlo pod obrovským mezinárodním tlakem. Svět požadoval, aby se smrtící vynález dostal pod kontrolu. Reakce přišla, i když se zpožděním. Už v roce 1981 byl zakázán export do rizikových oblastí, v roce 1989 byl vývoz zakázán zcela. Po pádu komunismu, od roku 1991, byl export značkováné trhaviny opět povolen, avšak za přísných podmínek a pod kontrolou státních orgánů.

Klíčovým opatřením se stalo tzv. značkování (tagging). Od roku 1991 začala Explosia do Semtexu přidávat speciální chemickou značkovací látku – tékavý nitroester nebo aromatickou nitrosloučeninu, například dimethyldinitrobutan (DMDNB).

Tato látka se pomalu odpařuje a je snadno detekovatelná speciálními přístroji, což výrazně ztěžuje pašování a ukrývání trhaviny. Výrobce dnes tvrdí, že moderní technologie dokáží odhalit i staré, neznačkováné zásoby.

Dalším krokem bylo zkrácení doby použitelnosti z původních deseti a více let na pět. To mělo zajistit, že obrovské zásoby starého, neznačeného Semtexu, které se stále mohly nacházet ve skladech po celém světě, postupem času degradují, ztratí svou plasticitu a stanou se nepoužitelnými.

Dnes se Semtex stále vyrábí, i když jen v malém množství, řádově desítky tun ročně, a téměř výhradně pro civilní a legální vojenské účely. Používá se při demolicích, v lomech, a dokonce pro speciální technologické procesy, jako je výbuchové svařování a zpevňování kovů. Devadesát procent produkce míří na export do zemí, které nepodléhají embargu. Z nástroje teroru se opět stal nástroj průmyslu.

Jméno Semtex však žije dál, a to v kontextu, který je až absurdně bizarní. V roce 1995 se na českém trhu objevil energetický nápoj Semtex, který si svůj název a marketingovou strategii bezostyšně vypůjčil od

nechvalně proslulé trhaviny. Původní slogan zněl „nápoj s výbušnou energií“. Společnost Kofola, která nápoj později převzala, si dokonce musela od Explosie koupit ochrannou známku.

Nejlépe to snad shrnul sám vynálezce Radim Fukátko, když se ohlížel za svým životním dílem. Jeho slova jsou prostým, ale mrazivým epitafem celého příběhu Semtexu: „Pokud se používá rozumně, je to dobrá věc. Když se ale bude používat nerozumně, je to tragédie.“

Neděle: Zmatek v kalendáři a stres u oběda!

Pavel Beneš

„Neděle, to je pohodička. Nic se neděje. Člověk nemusí nic dělat. Vždyť i Bůh toho dne odpočíval. Ale zítra, to začíná nový týden a zase budou nervy a plno stresu. Pokud jste někdy řekli něco podobného, pak jste se podle sociologů i historiků mylili hned několikrát.“

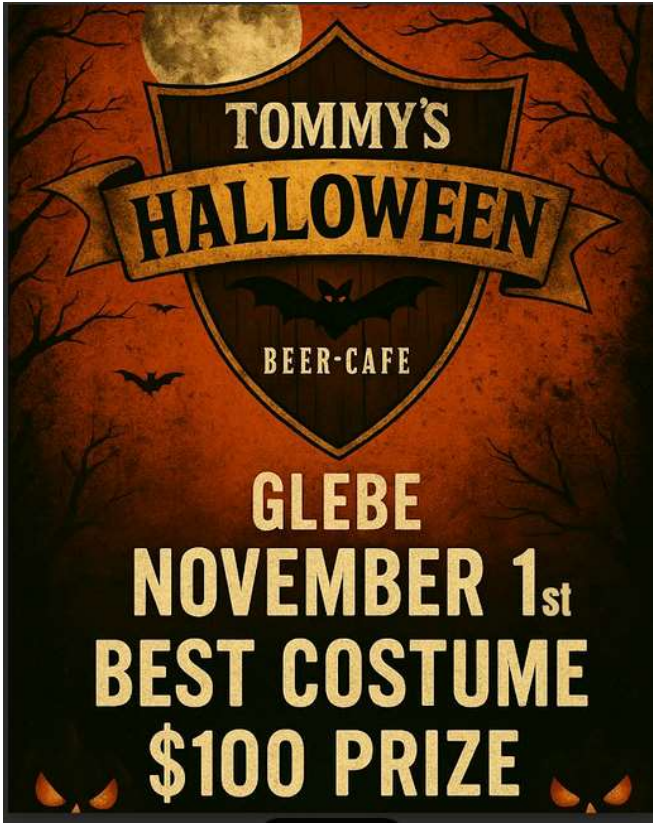
Název Neděle pochází od slova nedělati, neb je svátečním dnem, kdy se nepracuje. Tak tomu ovšem je většinou jen u slovanských jazyků. Od polského Niedziela až po chorvatské Nedjelja. V ostatních jazycích na žádné nicnedělání nenarazíte.

Od anglického Sunday, přes holandský Zondag, až po indický Ravi-Vasara, jde o den Slunce. Jak ho ostatně označují už staří Římané. Možná si říkáte, že náš název je vhodnější, protože slunce svítí i v pondělí, ale jen v neděli se nedělá.

Vždyť i ten Bůh po šesti dnech práce na projektu Svět sedmý den odpočíval. To ano, jenže podle Bible tím sedmým dnem byla sobota.

Poslední nebo první den týdne?

V českém občanském kalendáři je sice neděle uváděna jako sedmý, poslední den týdne, ale v tradičním křesťanském a židovském kalendáři se považuje za den první.

Za to, že mnozí začali považovat za počátek týdne pondělí, mohou dva víkendové dny, které jsou výdobytkem 20. století. Neděle se tak v mnoha kalendářích ocitla na konci týdne a nakonec přišel úředník a tuto změnu posvětil.

V roce 1988 vydává Mezinárodní organizace pro normalizaci mezinárodní normu ISO 8601, která říká, že neděle je sedmý a poslední den v týdnu.

Natruc židům a křesťanům?

Může za to vlastně římský císař **Konstantin**, který roku 321 vydává zákon o neděli, kde nařizuje:

„Na úctyhodný Den Slunce necht’ soudci a lidé ve městech odpočívají a obchody i dílny zůstanou zavřené.“ Jedinou výjimku dostávají ze zákona zemědělci, kteří se i v tento den mohou na venkově svobodně a legálně věnovat práci.

„Jako pohan přesunul Konstantin sváteční den ze soboty na neděli nejspíš natruc židům a tehdy novému náboženství křesťanů,“ říká britská historička **Joanne Hurleyová**.

Když si křesťanství začíná při svém dobývání světa postupně uzurpovat tradiční pohanské svátky (od Velikonoc po vánoce), dochází samozřejmě i na neděli. Na koncilu v Laodiceji se proto roku 364 nařizuje, aby křesťané místo biblické soboty světili neděli.

Důvod je hbitě po ruce. Je přece nutno připomínat si vzkříšení **Ježíše**. Tato událost se ostatně odráží i v pojmenování tohoto dne v některých jazycích.

Od ruského Vaskresenie (vzkříšení) až po francouzský Dimanche, odvozený z latinského dies dominica (den Páně). Neděle tak nakonec zůstává obyčejným pracovním dnem jen v některých muslimských zemích.

Klidná neděle je minulostí

Pokud byla někdy neděle dnem poklidného odpočinku a rozjímání, moderní společnost s poklidem zatočila. Podle řady současných výzkumů se totiž stala nejvíce stresujícím dnem týdne. Pohody si užíváme v pátek večer a v sobotu.

Poklidně lenošíme nebo paříme na mejdanech. V neděli je po klidu a pohodě. Někteří se vzpomínají z kocoviny, jiní si vzpomenu, co všechno chtěli a nestihli během týdne udělat a snaží se to dohnat.

Další si uvědomí, že před sebou mají další pracovní týden, plný brzkého vstávání, pracovních povinností nebo písemek a učení.

Den plný hádek a stresu

„Přichází mrzutost a stres, které ještě rostou, jak se je snažíme potlačit, protože si přece nepokazíme den volna,“ říká americký psycholog **Jonathan Reily**, který se věnuje vzorcům lidského chování.

Proto se také tolik lidí v neděli pohádá. Třeba u nedělního oběda nebo večere, kde se z tradice scházejí celé rodiny. Což mnozí začínají považovat za protivnou povinnost. „Přicházejí vlastně už s tušením hádky. Napjatí, citliví a tedy náchylnější ke konfliktu,“ objasňuje Reily.

Zámožní Rusové investují do počínštění svých dětí

Za poslední tři roky se v Rusku zdvojnásobila poptávka po čínštině. Podle údajů agentury Superjob z roku 2024 se 14 procent Rusů chce naučit čínsky. Rodiče často volí chůvu, která ruštinu vůbec neovládá. Vybrat rodilého mluvčího znamená zajistit, aby dítě vstřebávalo čínštinu od nuly.

Čínanky mají obvykle velmi strukturovaný přístup: režim, rituály, jasná pravidla, minimum „rozmazlování“. Mnohým rodičům se to líbí, zejména pokud chtějí disciplínu a pořádek bez zbytečné měkkosti.

Čínskou chůvu měla jak vnučka Vladimira Putina, tak vnučka Donalda Trumpa, Arabella.

Britská národní ostuda. Policie vzkázala fanouškům z Izraele: Nejezděte, nezaručíme vám bezpečnost

Novinky 17.10.2025 Na fotbalový stadion v Birminghamu, kde se 6. listopadu v rámci Evropské ligy utká domácí klub Aston Villa s izraelským Maccabi Tel Aviv, nebudou vpuštění fanoušci izraelského klubu. Ačkoliv britský premiér Keir Starmer toto rozhodnutí kritizuje, tamější policie si za ním stojí. Tvrdí, že zápas je „vysoce rizikový“ a policie nemůže zajistit jejich bezpečnost.

DIRECTORY pro předplatitele, min.6linek, \$60 ročně
Jídlo a Restaurace

Jenom pro informaci, kde se vaří česká a slovenská jídla, škoda, že u nás neinzerují.
Sydney - Pan Malina má Grill v Birkenhead hotelu
Tommy's beer cafe v Glebe Points Rd., Glebe
Sokol v Frenches Forest Pátek.- Ned)
Melbourne = Sokol , 497 Queensberry St, (1x měsíčně)
Brisbane - Československy klub
BALI = Jalan Cemara No. 9 - Denpasar

Školy
Czech and Slovak School of Sydney
Green Square School, 237 Botany Road, Waterloo
P.O. Box 150; Randwick, NSW 2031
http://www.czechandslovakschoolofsydney.org.au
Principal: **Kateřina Larbalestier**, : 0417 683 400
Česká škola v Perthu
Woodland Primary Sch., 7 Bentwood Ave., Woodlands,
(08) 9245 8137

Česká škola v Melbourne puvodní
v prostorách St. Mathew Church, Cheltenham
Principál: **Vlasta Šustková**, Tel: 03 9551 0279 ;
0408 088 167
Česká škola v Melbourne nová
V Sokole vedení: **Zuzana Vasitch** Tel. 03 90172216
Slovenská dětská beseda/Slovak Little
School of Melbourne, 2-12 Derby Street,
Kew Vic 3101 - info
slovaklittleschool@gmail.com
Marta Kapustová/0437699690 or Nora
Kovarcikova/ 03 98504517.

ČESKÉ A SLOVENSKÉ ORGANIZACE.
Beseda- Czechoslovak - Australian
Association in Canberra and Region,
Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan
NSW 2620
vydává dvouměsíčník věstník **Beseda.**
Československý klub v Queenslandu,
25 Upfield Street Burbank Qld 4156
Tel / Fax: (07) 3343 3489
✉ ccq@csklubqld.org.au
President Mr.Frank Caroli; Jednatel Mrs. Stana
Bilková
Naše stránka: **csklubqld.org.au**
Měsíčník "**Krajanský List**" Redakce Staňa Bilková
Asociace Čechů v Austrálii
28 Church Street, Fortitude Valley QLD
P.O.Box 142, ph.07 3399 4613
Fax.07 3290 4379 vydává" Na Slovičko.
Československý klub v SA,
51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel
tel., 08 8346 6181, vydává časopis **Život.**
Czechoslovakian Country Club,
320 Devonshire Road, Kemps Creek, 2171,
tel. 0434143148 *committeescscc@gmail.com*
Czech and Slovak Association in Tasmania,
144 Pottery Road., Lenah Valley, 7008
ph. 6228 0707
Ceske a Slovenske sdruzeni v Zapadni Australii
6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016
President: Jitka Smith 0406 026 840
Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969
e-mail: czechslovakwa@hotmail.com
casopis "KLOKAN" vychazi 12 x do roka.
Sokol Sydney, www.sokolsydney.com
16 Grattan Crescent, French Forest, 2086
tel.: 02 85931173
Sokol Melbourne,
497 Queensberry Street, North Melbourne, 3051
tel.: není, email: sokol@aapp.net.au
pres.: pres.: Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180
vydává měsíčník Kvart = Michal Krejčí
michalsokolnik@gmail.com
Český a Slovenský klub na N. Zélandě,
P.O.Box 27 332., Wellington
tel., 478 5977; fax.: 477 9377
Gus.knot@xtra.co.nz,
měsíčník **Střípky Čriepty**
Letovisko „Šumava“ ph.9754 5159
Lockes Way, Belgrave South 3160,
Czech Pensioners Association Inc.
ukončila činnost k 1.dubnu 2004

Zdruzenie austrálskych Slovákov v Sydney.
30 Vaughan, P.O.Box 142,
Lidcombe, Nsw, 2141 tel. 9649 2153
vydává dvoumesiačník „ **Slovenský štít**“

Slovenský klub Mladých + pevecký a tanečný
súbor + Slovenský klub v Južnej Austrálii
5 Walter Street, Thebarton, 5031
ph.: 08 8352 8072
Slovenský klub „Ludovít Štur“.
105 Triholm Ave (P.O.Box 61) Laverton, 3020
ph:03 9802-9674, vydává: **Zornička** (quarterly)
Zdruzenie Austrálskych Slovákov vo Viktórii
PO Box 263 Kew Vic 3101,
vydáva štvrťročne Slovenské zvesti.
Zdruzenie Slovenskov v Queenslande
463 Old Bay Road; Burpengary, QLD 4505
tel.: 0061-7-55279008; e-mail: vatra@primus.com.au
Slovenské združenie v Západnej Austrálii
17 Edelweiss Way; Beckenham 6107 WA
tel.: 0061-8-94517121; fax: 0061-8-93586858
e-mail: slovak_wa@hotmail.com

Konzulární ombudsman
Ministerstvo zahraničních věcí ČR
Hradčanské náměstí 5, 118 00 Praha 1, ČR
tel:+420 22418-2554, fax: +420 224182085
e-mail: konzularni.ombudsman@mzv.cz,
www.mzv.cz/cestujeme
Generální Konzulát České republiky v Sydney,
p.ing.Hana Flanderova.,gen. konsulka,
169 Military Road, Dover Hights ,
P.O.BOX 132, Vaucluse 2030
t.: **02 9581 0111** email: sydney@mzv.gov.cz
telefonní číslo na konzulární pohotovost pro nouzové
případy, které se stanou mimo oficiální úřední dobu
0411 895 954
Úterý 9:00-11:30,13:30-15:30; Středa 9:00-11:30
Čtvrtek 9:00-11:30, 13:30-15:30
Poplatky:https://www.mzv.cz/sydney/cz/konzularni_inf
ormace/konzularni_poplatky/index.html
Honorární konzulát ČR v Adelaide
1a Campbell Rd, Parkside, SA 5063,
Tel.: 0417 892 624, hon.konsul: Vera Marie Holt
Honorární konzulát ČR v Brisbane
2/52 Lysaght St., Cooloom, QLD 4573 Cooloom,
Tel.: 0418 775 963 h.k.: Francis Edward Carroll
Honorární konzulát ČR v Hobart
46 Horizon Drive, Sorell TAS 7172, Hobart,
Tel.: 0362 693 859 hon.konsul: Milena Mills
Honorární konzulát Melbourne
511 Queensberry St., North Melbourne,
Telefon 0418 388 689 hon.konsul Lenka ALLEN
České velvyslanectví v Canbeře
3 Beale Cres, Deakin ACT 2600
ph.: 02 6290 1386 fax: 02 6290 0006
Pohotovostní číslo. **0418 262 289**

Generální konzulát Slovenské Rep.
generální konzul SR, pán Martin Kabáč
Suite 15.02, Level 15, 179 Elizabeth Street
Sydney NSW 2000
Mimo úředních hodin v naléhavých případech
funguje stála služba ???
Email: **cg.sydney@mzv.sk**
http:// www.mzv.sk/gksydney
Honor.konzulát Slovenskej republiky v Melbourne
honorárna konzulka p. Eugénia Mocnay
4 Nathan Street, Ferntree Gully, V 3156,
mobil: 0421 088 796;
Honor. konzulát Slovenskej republiky Perthu
Honorárny konzul: Pavol Faix
Level 2, 11 Mounts Bay Road, Perth 6000, WA
Poštová adresa: PO Box 265, Maylands WA 6931
Mobil: 0411 552 517 Tel.: 1300 426 311
Česká obchodní komora v J. Austrálii.
Czech Chamber of Commerce Australia Inc.
Komora v současné době nevykonává žádnou činnost.
Cz.-Australian Chamber of Commerce
Michal Kozar, President adresa: PO Box 179
Baulkham Hills, NSW 1755, Sydney, Australia
Tel.: (+61) 0421 812 547
MAZUR - CARGO SERVICES P/L
www.mazurcargo.com.au
vaše zavazadla lodí do Evropy .
Cena: AU\$ 5.80 za kilo, od 10 do 31kg
MELBOURNE: Sunshine: (03) 9363 5132 Rowville:
(03)97023142 , Geelong: (03) 5277 0458
SYDNEY: (02) 9773 3969
ADELAIDE : (08) 8370 4759 (08) 8258 13331
Apoštoláty (Apostille) vyhotovuje:
Apostille Australia Certificate Service
Henry Deane Square; Shop 5, 14-18 Lee Street
Sydney NSW 2000 tel: (02) 9211 1881
Cena se pohybuje kolem 200\$
New South Wales Passport Office
Level 7, 26 Lee Street; Sydney NSW 2000
Cena se pohybuje kolem 60\$
Právníci v Austrálii

NSW
Charles O'Brien & Vaclav Slavicek
Affordable International Law Firm Pty Ltd
Adresa: New South Wales
Mob: +61 437 998 884
Tel: +61 2 6679 3668
E-mail: info@affordablelawfirm.com.au
Web: http://www.affordablelawfirm.com.au
John Bartos
Ground Floor Wentworth Chambers
Adresa: Ground Floor, Wentworth Chambers, 180
Phillip Street, Sydney NSW 2000
E-mail: jbartos@wentworthchambers.com.au
Tel: + 61 2 9230 3203
https://www.wentworthchambers.com.au/barristers/john-bartos
VICTORIA
Petra Moravek BEC LLB
Lake Street Lawyers
Family Law, Wills and Probate, Civil Litigation, Property
Adresa: Suite 13/242 Caroline Springs Blvd., Caroline
Springs, VIC 3023 & PO Box 3524, Caroline Springs,
Vic 3023
E-mail: petra@lakestreetlawyers.com.au
Tel: + 61 3 8390 5870
Web: www.lakestreetlawyers.com.au
Petra Wiererova
Strongmark Legal
Adresa: Suite 2, 1265 Nepean highway, Cheltenham,
Victoria, 3192
E-mail: petra@strongmarklegal.com.au
Tel: +61 3 8521 0622
Web: https://www.strongmarklegal.com.au
SOUTH AUSTRALIA
"Justice of the Peace" komunikující česky / slovensky
nalezne na stránce Royal Association of Justices SA
QUEENSLAND
Frank Carroll - (Honorární konzul ČR)
Adresa: Shop 6, Wishart Square, 290 Newnham Rd,
Wishart, QLD 4122
Tel: +61 07 3343 9522
E-mail: mail@carrollfairon.com.au
Web: www.carrollfairon.com.au
WESTERN AUSTRALIA
Martin Udall
Martin Udall & Associates ssociates
Adresa: 21/17 Prowse Street, West Perth WA 6005
Mob: +61 435 814 004
E-mail: info@martinudall.com
Web: www.martinudall.com

Neposílejte peníze v hotovosti na Noviny poštou!
Uložte \$95 přímo do banky ANZ, na náš účet, ale dejte nám vědět!
Noviny : BSB 012 030 Acc: 536002848
a aby se poznalo, kdo peníze ukládá, dejte tam vaše členské (na obálce před jménem) nebo telefonní číslo.

Dekujeme za Pomoc Novinám:
Václav & Anna Mervart - \$25.00
Pavel Nevrlý - \$5.00
Zdenek Leish - \$10.00

Přijede tchýně na návštěvu k mladým a hned řká: „Prosím vás, nechci vás obtěžovat svojí přítomností. Určitě, až budete chtít, abych už odjela, tak mi to řekněte.“ Zeťák se na ní usměje a povídá: „Ale kafičko si aspoň maminko dáte, ne?“
Víte, jaký je rozdíl mezi pastí na myši a manželkou?
Obě jsou nalíčené, ale past na myši aspoň občas sklapne.

Info na festival je na: www.casffa.com.au
V Melbourne bylo 19 filmů

Melbourne
9 – 19. října
bohužel jsme dostali info až dnes 13.10 a noviny vyjdou v pondělí 20.11

ADELAIDE
CARAVAN.
Karavan
– česko-slovensko-italský film
Zuzana Kitchenerová 2025
The Regal Theatre 30.10. – 6pm

Princess Goldenhair
Zlatovláška
Česko-Slovensko
Jan Těšitel 2025
The Regal Theatre 2.11.. – 6pm

Czech yera
Špalíček
Jiří Trnak 1947
The Regal Theatre 3.10. – 3pm

How could this happen to us!?
Jak se nám to mohlo stát!?
Petr Zahrádka 2025
Hraje M. Donutil
The Regal Theatre 8.11.. – 6pm

BRISBANE
CARAVAN.
Karavan
– česko-slovensko-italský film
Zuzana Kitchenerová 2025
New Farm Cinema 14.11 6:30pm

Princess Goldenhair
Zlatovláška
Česko-Slovenský film
Jan Těšitel 2025
New Farm Cinema 15.11 11 am

World beetween us
Svět mezi námi
Česko-Slovenský film
Marie Dvořáková 2024
New Farm Cinema 15.11 3pm

How could this happen to us!?
Jak se nám to mohlo stát!?
Petr Zahrádka 2025
Hraje M. Donutil
New Farm Cinema 15.11 7pm

Old czech legend
Staré pověsti české
Jiří Trnka 1952
New Farm Cinema 16.11 2.pm

Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby: Sydney

Slovenská omša ve slovenském kostele sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každú nedeľu o 11 hod.

České mše svaté snad někdy budou.

Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159

Každou třetí neděli v měsíci je česká katolická pobožnost v 11. ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pout') - podává se občerstvení - všichni vítáni

Slovenská Svätá Omša Každú štvrtú nedeľu o 12:00 hod v A*Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

NSW

Sokol Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, Rezervace haly: **0404 849 888** ; Rezervace baru, zahrady, restaurace, parties a herny - Marian: **0410 467 537** Hala pristupna pro sporty: Po-Ne 6:00-24:00 Restaurace/bar otevren:Pa-So 17:00 - 24:00, Ne 12:00-19:00. Vice info online: www.facebook.com/sokolsydney , www.sokolsydney.com.

CzechoSlovak Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178; E-mail committeescsc@gmail.com, www.cscountryclub-sydney.com.au, Mob. Ph. 0434 143 148 , **02 9606 8703**

Restaurace otevřena:

Pouze v neděli od 12-16 hod.

Výběr Československých (lihovin) alkoholických nápojů.

Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153
Potrebné informácie nájdete na slovakcommunitysydney.com alebo priamo na tel: 0401 538 574 o. Henry Adler SVD

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181 Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čs. klubu: <http://www.csclubsa.com>

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156; Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au www.csklubqld.org.au

Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin,

Informace: Mobil: 0497 344 377

polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld., caa.brisbane@gmail.com

Združení Slovákov v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)

c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051 Tel.: nemají President Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180

Každou třetí neděli v měsíci v OBĚD od 12.30 hod

Nedělní obědy nám nyní vaří Ivo de Pol. Cena za tři chody \$30.- Data: 24.11.,8.12.2024 ,— 16.2.,16.3.2025

Rezervace zapotřebí.

Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny.

(Zuzana Vasich)

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in

Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str.,

Queanbeyan NSW 2620, www.beseda.org.au.

otevreno první a třetí sobotu v měsíci od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

Email: CzechSlovakWA@hotmail.com

Web: www.CzechSlovakWA.org

KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program Už není

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109

www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - **Brisbane Slovenske vysielanie** kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.

Canbera rádio . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahoradio@centrum.cz

slovenské vysílání .

každú nedeľu od 19.00 do 20.00

SBS2 Frekvencie v hlavných mestách

FM Adelaide 106.3fm ; Adelaide Foothills 95.1fm

Brisbane 93.3fm ; Canberra 105.5fm

Darwin 100.9fm ; Hobart 105.7fm

Melbourne 93.1fm ; Perth 96.9fm

Sydney 97.7fm

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 20 října Léta Páně 2025

POHLED Z AUSTRÁLIE:

Důchody a penze

George Švehla

V Kotlince jsou volby a tak v médiích i jinde se přetřásají různá témata která lidskou společnost zajímají anebo i pálí. Do tohoto spadají i důchody, penze a na jaký věk nastavit odchod do penze.

Nejprve snad abychom si ujasnili propastný rozdíl mezi penzí a důchodem, který mnohým občanům uniká. Penze je jakási záchranná sociální síť pro staré, nemohoucí chudáky, kteří neoplývají žádným majetkem. Je podobná podpoře v nezaměstnanosti a dostávají ji staří jedinci po prověření jejich věku a ekonomické situace. Takže něco jako starobní penze, která by měla být jednotná pro každého příjemce. Tato se vyplácí, podobně jako podpora v nezaměstnanosti, ze státních fondů k tomuto určených, které se udržují daněmi těch, kteří pracují. Oproti tomu důchod je obnos, který si důchodce vybírá z toho, co si dříve našetřil, na říklad, v důchodovém pojištění. Takže si pouze vybírá to, co dříve vydělal. Proto také ten, který hodně vydělal a hodně si našetřil, může odejít na odpočinek třeba v 50 letech a potom si po zbytek života po částech vybírat své našetřené peníze. Má to však jeden háček. Své ušetřené peníze musí mít na bezpečném místě, aby mu je někdo neukradl, tak jak se stalo v Kotlince neomaleny politiky.

Proto se dnes před volbami přetřásá, jak nastavit věk odchodu do důchodu, protože důchodové fondy, které si dnešní důchodci dříve našetřili, jsou politiky rozkradené. Ano, uznávám nastavení doby odchodu do penze, který je u klokanů 67let, ale neuznávám, aby někomu bylo

diktováno, kdy odejít na odpočinek do důchodu, když bude žít za své dříve vydělané peníze.

Anebo snad přežívá to, co platilo za komančů?

Pracovní povinnost?

A nyní dovolte, abych uvedl příklad ze země, kde hopsají klokani. Pokud máte z čeho žít a váš majetek je takový, že vám to vydrží až do smrti, tak zde není nikdo, kdo by vám nařizoval pracovat za odměnu, tedy plat. Ovšem naopak, je zde mnoho jedinců, kteří, pokud jim to zdraví a finanční situace dovoluje, by se mohli takto zachovat, ale smysluplně pracují na poli, které je baví, i do pozdního věku. Takže zde najdeme mnoho profesionálů, lékařů, inženýrů, architektů, umělců a jiných, kteří jsou pracovně činní i ve svých 80 i více letech, kdy stále mají společnosti co nabídnout. Oproti tomuto tu jsou převážně manuálně pracující jedinci, kteří ve svých 67 letech rádi do důchodu odejdou a tito mají obvykle důchod tak nízký, že jim je uznána i starobní penze. Takže k dnešní penzi 866 AUD na 14 dnů na osobu jim přibude nějaká ta stovka ze „superannuation“, jak se zde důchodu říká, navíc. Ostatně na toto téma jsem už dříve napsal „Jak se mají chudáci v Austrálii.“ Takže když politici v Kotlince začnou v předvolebních slibech operovat „důchodovou reformou“, protože důchody jsou neudržitelné, tak sice mají pravdu, ale je to proto, že je dříve ti samí rozkradli, a tak není o čem mluvit. Ano, snad výše věku odchodu do starobní penze, která by měla být jednotná a nedaleko životního minima. Jenže pojmy penze a důchod si nepletou jen řadoví občané ale i ti kteří by měli tento propastný rozdíl významu slov znát.

CzechoSlovak Country Klub

Dopis člena Country klubu.

Byli jsme se podívat na Waraganba dam v neděli. Bylo poledne tak při zpáteční cestě jsme se rozhodli navštívit náš Country Klub. A došlo nám, že asi už Klub není náš.

Australané tam trénují psi, v bývalé knihovně, sídlí kostel pro ostrovany z Tonga a knihy už tam taky nejsou.

A samotný klub? Klub je opuštěný a pro nás zavřený, nikde nikdo, nikde není cokoliv napsáno, bůh ví, zda li vůbec ještě někdy otevřou.

V novinách se o klubu nic nedočteme. (Facebook nepoužíváme).

Starým, kteří klub postavili to mladí sebrali, ale provozovat klub pravidelně o víkendech už se jim nechce. Nemají snad na klub čas nebo je za tím něco horšího? Proč nám klub asi sebrali?

V zimě je klub zavřený neb je zima a všichni jsou prý v Evropě, v létě je klub zavřený, protože je prý híc a jsou na dovolených.

A došli jsme tak daleko, že se jeden bojí podepsat plným jménem..... smutné...

Z V.

Floyd contra Kirk

Zdenek Beneš , Most, CR

Když zemřel při policejním zákroku kriminálník a narkoman George Floyd, levičáci celého světa nás bílé nutili klečet před všemi Afroameričany a vyznávat své dějinné hříchy zjevné i domnělé až do desátého kolena bez toho toho, aby se jakýkoliv mainstreamový novinář či médium ptali na to, co byl vlastně Floyd za člověka a zda si kult, který se kolem jeho osoby vybudoval opravdu zasloužil... Každý se jen a pouze nutil bez ptaní v pokleku kát a pokud odmítl, byl mediálně i profesně často popraven.

Když byl před tváří své manželky, svých dětí a stovek návštěvníků popraven křesťanský konzervativní aktivista Charlie Kirk a Dominik Duka si dovolil za jeho duši a duše dalších obětí rozdělené společnosti sloužit zádušní mši, naše veřejnoprávní televize si ho pozve na kobereček, kde si ho její propagandista v roli redaktorky, dovolí za tento akt duchovní služby podrobit veřejné tortuře.

Když jsem tuto ohavnost v interview ČT dnes sledoval, na jedné straně mnou cloumal vztek nad neuvěřitelnou neomaleností a zároveň jsem na straně druhé obdivoval klid, moudrost a rozvahu pana kardinála Duky, který s každou svou odpovědí více a více obnažoval bídu našich veřejnoprávních médií a ukazoval na nezpochybnitelné pokrytectví, při jejich pojetí veřejnoprávní služby.

Své vítězství v rozhovoru završil otázkou, proč naše veřejnoprávní televize nepozve do podobného pořadu též ty, kteří v tak tragické chvíli přirovnají Charlie Kirka k Heydrichovi a proč nepodrobí podobnému výsledku v rámci vyváženosti i je?

O tom, že to byl opravdu úder na komoru (a já za něj panu kardinálovi ze srdce děkuji) svědčí asi nejlépe to, že woke aktivistka, (pardon redaktorka) jen něco nesouvisle blekotala, aby nepříjemný dotaz zahrála do trapného autu...

Touto finální otázkou tak pan kardinál završil obžalobu pokrytectví těch, kteří za naše výpalné předvádějí to co předvádějí a ještě si na tu už tak nemalou hromadu nechali přisypat. To vše asi jen proto, aby mohli zpochybňovat právo všech nepohodlných nebožtíků na zádušní mše a dehonestovat ty, kteří si dovolí se za ně veřejně modlit ...

Jako křesťan děkuji Pánu Bohu za bratra kardinála.

Děkuji mu za to, že postavil do čela katolické církve v této zemi člověka, který se nechce líbit primárně České televizi a ani žádnému levičáckému aktivistovi, ale jen a pouze svému Bohu. A jelikož to dělá dle mého názoru opravdu více než dobře, musí se nakonec líbit i všem těm, kteří mají čisté a pokorné, a kteří tak jako on, hledají cestu milosrdenství a nikoliv odsouzení, lásky a nikoliv nenávisti, odpuštění a nikoliv zatracení, bez ohledu na to, zda jsou věřícími či nikoliv.

Pane kardinále Bůh Vám žehnej, potěšuj Vaší duši a zachovej Vám i nadále Vaší moudrost. Amen

Jdou děti do ZOO a zastaví se ve výběhu se zebry. Paní učitelka se jich ptá:

„Děti co je to za zvířátko?“

Děti neví a paní učitelka jim napovídá. „Z“, „E“, „B“ a Pepíček se hlásí.

„Tak povídej Pepíčku,“ říká učitelka.

„Zeby to byl tygl?“

Šlapky pro Alláha

střípky islámského humoru

Benjamin Kuras 3. října 2025

Rakouské mešity institutu Diyanet angažují týmy prostitutek pro „úlevu sexuální naléhavosti“ svých mužských zaměstnanců, od imámů po vrátné. Nepřejícnými reportéry přezdívané „orgie“ se skrz list Heute dostaly až k pozornosti ministerstva pro záležitosti náboženské. To se jalo vyšetřovat, jak dlouho se už orgie provozují a zda se konají nejen po modlitbách, ale i při nich, či chraň pánbůh místo modliteb.

Právě kvůli modlitbám takové ministerstvo existuje. A zjišťuje, že ulevování naléhavosti se v mešitě vídeňské a několika regionálních pěstuje už pět let. A že za ty šlapky mešitní personál neplatí ze svého, nýbrž – div se, kdo můžeš – z rakouských a tureckých státních grantů určených na nákup náboženské literatury, výuku koránu, poutě do Mekky, pohřby, obrázky a podobné religiosity. Že tedy tato ctihodná náboženská instituce státní příspěvky doslova „prošoustává“.

Jako vtipálek Nasrudin...

Vyšetřující ryze pánský tým pověřený ministerstvem byl uvítán – v tradici legendárního islámského vtipálka Nasrudina – nabídkou úplatku v podobě profesionální úlevy naléhavosti, výměnou za promlčení. Úplatek byl odmítnut, naléhavosti se neulevilo, promlčení se nekonalo. Někdo za to možná bude trestán – i když v takovémto náboženském případě možná převládne právo šaria nad právem rakouským a ministerstvo se omluví za vyrušování od ulevování.

Jak mohli ti imámové být tak blbí, že se nechali chytit, říkají si muslimové chytřejší a kroutí hlavou, jak ctihodné islámské činitele vůbec mohlo napadnout na úlevy naléhavosti plýtvat penězi jakéhokoliv původu, když si mohou kdykoliv jakoukoliv ženu kdekoliv v Rakousku zadarmo k ulevení ulovit. Nebo si zorganizovat gangy podobné těm britským, které už nějaká tři desetiletí ulevují své naléhavosti s mladým bílým masíčkem v už prokázaných a potvrzených 85 obcích.

Zvláštní humanita

V jednom takovém okrsku se letos odehrálo komické soudní přeličení s Pákistáncem již jednou vězněným a opět usvědčeným ze znásilnění 13letého děvčátka. Obžaloba navrhovala vyhoštění do Pákistánu. Zvítězila obhajoba vysvětlením, že obžalovaný „trpí nekontrolovatelnou konzumací alkoholu“ a jako takový by byl v Pákistánu vězněn v „nehumánních a degradujících podmínkách“.

Jeho vyhoštění by porušilo třetí článek Evropské konvence o lidských právech. Podle něho mu tedy byl udělen azyl a humánní a důstojné uvěznění britské, z něhož bude propuštěn po odpykání třetiny trestu a poté užívat si svého práva oddávat se nekontrolovatelné konzumaci alkoholu a nekontrolovatelné touze po nezletilých dívenkách, podle vzoru proroka Mohameda, jehož jméno je už několik let na prvním místě u novorozenců v Británii i v Rakousku.

Na jižním pólu drkotá zimou malý klokan. V Austrálii skáče klokan, ale každou chvíli zastaví, z vaku vyleze malý tučňák, který zvrací. Když skončí, tak řekne: „Zatracený výměnný pobyty.“

Koupila jsem papír na pečení. Upekla jsem ho. Nikdo o nejedl. Kde jsem udělala chybu??

Kraválový terorismus

Benjamin Kuras 2025

A zase jedna levicová dovolená. Co je dovolená levicová a co pravicová, se dočetli na první straně této Novin či v měsíčníku TO, nejlepšího českého časopisu, jaký je dnes k mání. Jak se dovolená poměrně středopравicová dokáže zvrtnout v krajně levicovou, vysvětlím zde.

Coby už druhým rokem osmdesátník klasifikovaný českou lékařskou vědou jako „polymorbidní pacient“ postrádám schopnosti potřebné pro pestře mobilní dovolenou ryze pravicovou, takže mám-li se dostat k hodnotnému mořskému čvachtu, nezbyvá mně než se přičlenit k nějaké dovolené strukturálně levicové, pokud možno vyvážené pravicovými prvky. Čili levicový systém takzvané „all-inclusive“ (letenka, autokar do hotelu, týden na jednom místě, jídlo a základní pití v ceně, atd.) s pravicovými prvky (pestrá strava, nedaleká historická místa k navštívení, hotelový standard nejmín 4*, přímý vstup na písčitou pláž, těsně mimo hlavní prázdninovou sezónu bez vřískajících školáků).

Bilance pravo-levosti přibližně takováto:

Prvky pravicové: Ona schůdná písčitá pláž. Průhledně čisté moře. Strava pestrá a věrná tradicím jihu „země ve tvaru boty“, jak ji rádi nazývají čeští novináři. Konkrétněji ostrova, jejíž tato bota nakopává jako splasklý ragbyový míč. Displej čtyř těstovin, osmi zelenin, čtyř sýrů, jedné ryby (jiná každý den, od mečouna přes tuňáka po parmici a pražmu) a jednoho masa (jiné každý den, od telecího přes kuřecí po krutí). Přívětivý a pohledný ženský personál.

Prvky levicové: Vína z pípy, červené nepitelné, bílé taktak pitelné – a i to možná jen tím, že na bílé kladu nižší nároky. Moc Čechů. Celkem vzato bilance snesitelná, pitelné víno pravicové lze přikoupit za 10 eur láhev.

Časné ráno, po vydatné snídani, na tiché, ještě nezalidněné pláži, jen něžný šum mořských vlnek, slunce ještě nežhnoucí. Pohoda nadmíru pravicová. Po ranním čvachtu se pouštím do čtení rozečtené knížky The Outsider od Fredericka Forsytha, zrovna u kapitoly jeho reportérského pobytu ve Střední Evropě a milostné zápletky s jednadvacetiletou Českou jménem Jana, „tak krásnou, že by zastavila dopravu na dálnici, s krásným nohama nikde nekončícíma“. Slovo dává slovo, sklenička skleničku, úprk za teplé červencové noci autem na jakési jezírko, společně nahaté noční vyčvachtání, pak deka rozložená na trávníku a milování „jako zdravá mladá zvěř, poněkud rozsáhlé, jak si vzpomínám.“ A pak, s vědomím, jak ho všude po komunistických zemích sledovala tajná policie, se podivuje: „Kde je ta vaše StB?“ „Právě jsi ji pomiloval“. A vypadá-li takto ta StB, budiž jí jen houšť, končí Forsyth kapitolu.

V deset to začíná

A v této chvíli, na této pravicové pláži, úderem desáté, se rozduněl právě přinesený obrovský reproduktor rytmickým kraválem elektronické muziky sestávající z nemelodické kompozice nanejvýš šesti opakovaných not, provázených skřeky, kupodivu italskými, silou decibelů přehlušující jakékoli další čtení a myšlení do absolutní nevnímání. Do toho nabíhá skupinka mládežnických „animátorů“ vykonávat „animace“ v podobě řevu povelů v italštině, francouzštině a akcentem znesrozumitelně angličtině, provázeného sérií imbecilních pohybů,

k nimž čekali, že se přidá a nechá nadšeně „animovat“ celé osazenstvo pláže. Přidává se pět stařenek (pláž je plná seniorů, je ještě červen) a j mou se křepčit s nimi v naději na omládnutí. Dunění reproduktorů vás mlátí pytlem pisku po hlavě a železnou tyčí po zádech. Jediná událost levicovější snad mohly být už jen sovětské vězeňské lágry. Dřív se tomu říkávalo „noise pollution“ čili hlukové znečištění. Vytrříbilo se to v kraválový terorismus, namířený proti bezbranným, za jejich peníze, a bez úniku.

Po půlhodině „animace“ končí, ale reproduktorový kravál pokračuje. A pokračuje. A furt pokračuje. V touze vrátit se k prázdninovému čtení přikračuji k mládežníkům s otázkou, zda by to nemohli ztlumit, nebo ještě líp na chvíli vypnout. Nemohou, vysvětlují. Mají to prý jako povinnost, „děláme jen svou práci“. Vzpomínám, kdo všechno v dějinách teroru dělal jen svou práci. „Jestli ti to vadí, jdi si lehnout dál,“ tykají mládežníci dědkovi v italštině, na důkaz přátelství.

Tak jo, dobře, dál od pláže, aspoň toho trochu víc do moře tím hlubokým pískem nachodím, jak přikázali kardiologové. Blíž ke kiosku s pitím. A ejhle, tam běží další „hudba“ jen tak pro potěchu, bez animátorů. Stejně dunění, jiných šest tónů, jiné skřeky. Přecházím ještě dál, k bazénu mezi hotelovými budovami, kde běží třetí kravál. Jakoby soutěžily, kdo s koho. A ano, takhle to bude každý den, vysvětlují animátoři. A jinde to bývá ještě silnější. Ve všech větších hotelích na všech italských plážích, potvrzují. Aby byla obživa pro animátory.

A já trouba jsem zapomněl, že takhle to už bylo na minulé dovolené v Kalábrii, a na té předchozí v Apulii. A že takhle to asi má už nastavené celá Itálie. Nenávist k tichu. Lid, který dal světu Vivaldiho, Verdiho, Rossiniho (a schválně, kolik těch jeho hudebních géníů ještě napočítáte), ale taky O sole mio, Arrivederci Roma, Ritorni a Sorrento, mlátí po hlavě do totálního zblbnutí nejen sebe, ale každého, kdo ho navštíví. Už několik let. Jak se to mohlo stát, proč a jaké to bude mít následky – hloubám ve zhrzené lásce k zemi, jejíž města, pláže, trattorie a vinice jsem přes padesát let rok co rok prošmejdíval.

Ředitel to vyřeší

„Běž si stěžovat řediteli hotelu, ten by nám to musel nařídit,“ odpovídají mládežníci na mou další, už odpolední žádost o ztlumení. Jasně. Direttore je přívětivý, usměvavý, i když dává najevo, že má hodně práce a na individuální debaty málo času.

„Jsem novinář a spisovatel,“ začínám důležitě, „píšu články i o Itálii,“ (snad mu to nažene trochu obav o byznys?). „Chtěl bych jen vědět, jaká je ta vaše filosofie za tím nepřetržitým kraválem a jaký má účel, rád bych o tom něco napsal.“ „Netrapte se tím, já to zařídím, dám jim instrukce,“ odpovídá Direttore, přátelsky mně poplácá po rameni a vyšoupává mě ze dveří.

Dalšího dne tři kravály mlátí stejně. A čtvrtý kravál duní v hotelové hale. Není úniku. „Nic nám Direttore neřekl“, ujistňují mě mládežníci, když je informuji, že mně ředitel slíbil ztlumení. Jasně. Už ředitele vidím, jak na mě za zády zvedá prostředník a tiše syká „va fan culo“. A smírují se zase s tím, že strávím další dovolenou sledováním, co to elektronické dunění dělá mé nervové soustavě a kardiovaskulání sítí, a úžasem na tím, jak to všichni kolem netečně a nevědomě přijímají, už jako samozřejmost. A co to dlouhodobě udělá s generací těch dětiček, které tu

jsou se svými babičkami, potažmo s civilizací, která už nebude vědět, jakým lékem na duši je chvilka ticha.

Zeptám se neurologa

Můj kamarád neurolog Martin Stránský napsal skvělou knížku a přednesl mnoho přednášek o oblbujících následcích nadměrného používání počítačů a mobilů na nervovou soustavu. Má už i výsledky nějaké studie o následcích amplifikovaného rytmického nemelodického dunění? Musím se ho zeptat, až ho příště uvidím.

Mezitím, jako minule a předminule, ještě pár dní po návratu do nezvykle tichého Braníka, se přistihuji, jak si tím stále ještě přítomným duněním v těle občas poklepávám do rytmu chodidlem nebo pocvakávám zuby. Fuj. Itálie, ty mrcho, pětapadesát let jsem tě miloval, obdivoval, tebou se inspiroval, a všechno ti odpouštěl. Tohle už nejde. Slovy tvých hotelových ředitelů, va fan culo.

A úplně jsem zapomněl, že jsem z toho ředitele chtěl vážně vymámit vysvětlení té filosofie, proč to dělá. Možná to neví ani on. Ale v této chvíli mě napadají dvě varianty. Jednou je satanské spiknutí, jak z lidstva udělat stádo debilů. (Petr Cibulka by k tomu přidal, že to řídí KGB a GRU). Druhou je prachobyčejná debilita, jejímž cílem je prachobyčejná debilita. Výsledek mají obě stejný, takže je to vlastně fuk.

Komunisti, nekrad'te tady, stačilo!

KSČM hanebně zneužívá tvorbu lidí, kteří byli vyhnáni do exilu

Kateřina Kadlecová 29. září 2025 · 12:00

Opakování matka moudrosti. Jak je tedy možné, že z komunisty Karla Dvořáka, volebního kandidáta za Stačilo! a zastupitele Kraje Vysočina, činí opakované porušení práv duševního vlastnictví a, lidově řečeno, krádež, nikoli mudřece (Vydavatel: Autorka asi myslí „mudrce“), leč tuplovaného troubu? Snad se zase neblíží časy, kdy všechno patří všem a nic není vaše. Ani to, co si složíte, napíšete, nazpíváte a vydáte.

Že komunisti ničili životy disidentům a jejich rodinám, je známá věc. Že jim při tom leckdy zůstalo něco za nehty, případně v kapsách, je prostý fakt. Ale že dnes bude bezskrupulózní komunista vykrádat texty a melodie undergroundu? Nad případem krádeží komunisty Karla Dvořáka člověka okamžitě napadne paralela s tolik diskutovanými případy americké *cultural appropriation*, totiž přijetí prvků menšinové kultury členy dominantní kultury způsobem, který je vnímán jako neuctivý, vykořisťovatelský nebo postrádající náležité porozumění, uznání nebo svolení...

Zloděj křičí: Chyťte zloděje!

Komunista Karel Dvořák, volební kandidát za Stačilo! a zastupitel Kraje Vysočina, totiž při své aktuální kampani (<https://www.facebook.com/reel/1432836461121652>) použil (čti: nestydatě šlohnul) skladbu *Vysočina* Dáši Vokaté. "Tato signatářka Charty 77 byla v rámci Akce Asanace vyštována do rakouského exilu," připomíná vydavatel její hudby, Vladimír Lábus Drápal z vydavatelství Guerilla Records. "Po roce 1989 žila s Ivanem Martinem Jirousem, který si odseděl v komunistických kriminálech osm a půl roku.

Dokonce společně žili v onom Vydří, o kterém Dáša Vokatá v písni zpívá..."

Verše "Srdce moje, Vysočina, srdce své mám ve Vydří", zpívané charakteristickým altem Dáši Vokaté, si ukradne někdo, kdo zároveň na svém Facebooku prohlašuje, že "Vysočinu si ukrást nedáme!" Zloděj křičí: Chyťte zloděje! Ovšem prozrad'te, dear Mr. Dvořák: Kdo a jakým přesně stylem se dnes chystá ukrást Vysočinu? Já vidím krást někoho jiného: vás.

Vydavatelství Guerilla Records, které zastupuje a vydává Dášu Vokatou, se proti zneužití její písně ohradilo přímo na Facebooku Karla Dvořáka, který diskusi průběžně cenzuruje a maže. Vladimír Lábus Drápal, jenž se svým odporem k totalitě a zlodějině netají, explicitně napsal: "Karle Dvořáku! Tuhle píseň vydalo vydavatelství Guerilla Records písničkářce Dáše Vokaté, kterou lidi jako ty vyštvali do emigrace. Dáša Vokatá žila s Martinem Jirousem, kterého lidi jako ty zavřeli na 8 a půl roku do kriminálu. Jdi do prdele, Karle Dvořáku!"

Nízká mravní úroveň a neznalost historie

K této praxi se politický aspirant Dvořák neuchýlil poprvé. Na jeho Facebooku lze snadno dohledat úryvek písně *Bože já jsem vůl* písničkáře Závíše, bytostně protikomunistického umělce. Text nad neumělým obrázkem premiéra ČR sedícího u kravského vemene dí: "Fialova vláda dojí Česko jako krávu a ještě krmí Ukrajinu našimi penězi." K tomu hraje a zpívá ukradený Závíš: "Ach, Bože, Bože, Bože, až takového vola by nepřijala ani nejzvláštnější zvláštní škola..." Samotný hudebník Závíš pak před dvěma dny vydal na svém Facebooku toto prohlášení: "Distance od propagandy... Karel Dvořák bez mého souhlasu a patřičné licence zneužil moji píseň *Bože já jsem vůl* ke své volební kampani. Od politického hnutí Stačilo! se důrazně distancuji a toto jednání považuji za nepřijatelné!"

Vladimír Lábus Drápal, majitel vydavatelství Guerilla Records a Závíšův přítel, k tomu dodává: "Drzost, kdy představitelé a kandidáti KSČM, respektive Stačilo!, zneužívají tvorbu lidí, za kterou je za doby svého vládnutí trestali kriminálem a perzekucemi, svědčí o jejich nízké mravní úrovni, neznalosti historie a vůbec bezskrupulózním zneužívání práce jiných lidí."

Kradli po léta, dnes dvojnásobně kradou

Vzpomínáte, jak komunistické internetové Rádio Haló Futura (ten název! "Vítejte v pravěku" by byl přiléhavější...) před dvaceti lety nestydatě pouštělo do éteru písně Karla Kryla, kterému ideologové, estébáci, politrucci a podobní zničili život, a manželka zesnulého zpěváka Marlene tehdy musela veřejně protestovat? Vždyť právě komunisté po roce 1968 Karla Kryla přinutili odejít do exilu... Jeho verše „Demokracie rozkvétá, byť s kosmetickou vadou, ti, kteří kradli po léta, dnes dvojnásobně kradou“ z písně *Demokracie* z počátku devadesátých let sdíleli na svých sociálních sítích komunisté, jiné jeho výroky si brali do úst zástupci Trikolory. Lidé bez historické paměti.

Právníci vydavatelství Guerilla Records radí zdržet se v tomto případě dalších kroků. Doufejme jen, že se nad podobným zacházením s duševním vlastnictvím jiných lidí, jaké zde zástupce hnutí Stačilo! předvádí, zamyslí ti, kteří půjdou za pár dní k volbám. Hod'te to Karlu Dvořákovi, on už vám ukáže, jak se rozkrádá ta naše Vysočina. Má totiž v kradení před očima veřejnosti hojnou praxi.

Úvaha po volbách

Petra Rédová

Moc děkuji za zasílání Novin,

Fascinuje mě, když některá média bez mrknutí oka napíší, že Petr Fiala byl „nejlepším premiérem“, jakého Česká republika měla.

Opravdu? To už by mohli pisálci přestat lhát.

Fiala nebyl nejlepším premiérem. Fiala byl nejhorším premiérem v historii samostatné republiky.

A tahle vláda? Ta byla nejhorší od konce druhé světové války.

Nejenže republiku rozkradla a zadlužila, ale zdevastovala důvěru lidí v samotný stát. Místo, aby hájila české občany, chránila jejich zájmy a životní úroveň, obrátila se zády k vlastním lidem. Zatímco české rodiny počítaly každou korunu, tahle vláda rozhazovala miliardy do zahraničí. Z občanů České republiky udělala lidi druhé kategorie.

Pro seniory, samoživitelky a malé podnikatele neměla pochopení ani prostředky, pro Ukrajince se vždycky našlo. Sociální systém byl zneužíván, pravidla se ohýbala a když se to provalilo, dělalo se, že se nic nestalo. Nikdo neodstoupil, nikdo se nezodpovídal.

Když došlo k tragédii na Filozofické fakultě, ministr Jurečka si šel zatancovat. A ministr vnitra Rakušan mlžil a lhal, aby zakryl vlastní selhání. V kauze Dozimetr nevidíme žádnou spravedlnost, jen křivolaké výmluvy. A premiér? Mlčel. Mlčel, když měl stát v čele. Mlčel, když měli lidé odpovědi slyšet.

Petr Fiala se nikdy nechoval jako český premiér. Byl premiérem ukrajinským. A podle toho také jednal

Jeho srdce bilo pro Kyjev, zatímco české rodiny trpěly. Jeho vláda rozdávala z našich daní, zatímco se rušily nemocniční oddělení a rostly ceny, které lidé už prostě nezvládali.

Je to vláda, která zaprodala naši suverenitu, důstojnost a energii. A média, která o Fialovi píší jako o „nejlepším premiérovi“, by se měla stydět. Tahle země je po něm rozvrácená, rozdělená a unavená. A obnova potrvá dlouho, možná generaci.

Fiala se stal symbolem arogance, odtržení od reality a pohrdání vlastním národem. Jeho úsměvy, uhlazené projevy a nastřelená ofinka nezakryjí fakt, že selhal ve všem, co měl chránit - ve víře lidí v Českou republiku

Vydavatel: Taky vám připadá jako by pan Petr Fiala a pan Allan Albanese byli jako dvě dvojčata. Oba bezostyšně lžou, jen ten náš Albanese si přivezl miliony komunistických Číňanů a socialistických Indů a muslimů, takže patrně nejen nemůže prohrát ve volbách, ale brzo vyhraje i v referendu na Autoritativní Australskou, patrně socialistickou, republiku, kde bude president diktátor.

Mimochodem nejen , že prohlásil, že jich ještě přiveze dva a půl milionů, ale teď klidně oznámil , že příští rok importuje 31 000 afgánských radikálních muslimů, je to dokonce i na stránkách „Home office“, a nikdo nemůže nic dělat.

Tito muslimové nejen, že neumí ani slovo anglicky, ale nemají ani žádnou kvalifikaci, takže nebudou moci pracovat.

Češi si nepřiznali, že je Beneš zradil už před Mnichovem, říká Petr Pithart

Jan Gazdík 9. října 2025

Češi nechtějí slyšet, že prezident Edvard Beneš zradil. Přitom informace o jeho předmnichovském chování jsou dostupné. Bylo zcela jiné, než jsme si mysleli a většinou stále myslíme.

Jen pár dnů zpátky jsme si připomínali 87 let od podepsání Mnichovské dohody. Bývalý český premiér Petr Pithart líčí téměř neznámý pohled na tehdejšího československého prezidenta Edvarda Beneše. „O něm i zlomových událostech země si lžeme,“ říká v rozhovoru pro Seznam Zprávy.

Říkáte, že si stále plně neuvědomujeme, jak prezident Edvard Beneš ovlivnil historii naší země. A jak ji - a naše životy - stále ovlivňuje. Vyplynulo to i z nedávné diskuse historiků zorganizované Muzeem paměti XX. století. Nebyli jste však k Benešovi až příliš ostří?

Myslíte? Připomenu často citovanou větu T. G. Masaryka, jejíž obsah pořád nedomýšlíme: „Bez Beneše bychom republiku neměli.“ A připomínám ji se vší vážností.

Bez Beneše by republika opravdu nebyla. Pouze se dvěma velikány a charismatickými osobnostmi totiž nevybudujete zamýšlený stát. Masaryk a (Milan Rastislav) Štefánik by (na rozdíl od Beneše) nikdy nevysedávali v předpokojích nejružnějších britských či francouzských podtajemníků, aby čekali, zda je zítra či pozítří ten či onen náměstek přijme. Psát nekonečná memoranda, neustále vysvětlovat, argumentovat... To by nikdo z těch dvou nikdy nedělal. Šlo o doslova strašnou a úmornou práci, která připadla Benešovi, a on se jí chopil. Masaryk tak přicházel k hotovému, když mu Beneš touto vysezenou a vykořespondovanou dřinou otevíral dveře k vedoucím osobnostem západních mocností. V tomto období bych proto význam Benešovy role při vzniku Československa ještě znásobil.

Co však říkáte na názor spisovatele Pavla Kosatíka, který v eseji o Benešovi mimo jiné napsal: „... roky 1918, 1938 a 1948 by měly úplně jinou podobu, pokud by Beneš nežil.“ A končí slovy: „Poměry, které ho nakonec smetly, předtím sám do země vábil.“

Tragédií pro Beneše i pro Československo bylo, že od ledna 1919 až do února 1948 řídil jako jediný zahraniční politiku republiky. Jako ministr zahraničí, premiér a nakonec i prezident. Nedovolil, aby vznikla jakákoliv jiná koncepce zahraniční politiky než ta jeho.

Likvidoval navíc, a to velmi nevybíravými prostředky, osobnosti, které měly na zahraniční politiku republiky jiný názor a přicházely s odlišnými koncepcemi. Nedovolil těmto lidem zaujmout místa ve veřejném prostoru, osočoval je – a zejména v exilu proti nim používal s pomocí zpravodajských služeb nanejvýše hnusných metod. Zlikvidoval tak bývalého premiéra Milana Hodžu, velvyslance ve Francii Štefana Osuského, ministra Jaromíra

Nečase a další své oponenty či sobě nepohodlné lidi.

Beneš se navíc netajil názorem, že k politice je nutné přistupovat jako k vědě. Takhle ji ale chápali i marxisté. Jakmile totiž dělám politiku jako vědu, jsem neomylný a nemilosrdný k těm, kteří se „mýlí“ a odmítají uznat vědecké poznatky.

Beneš toho přitom věděl velmi mnoho o politických stranách, stranictví či psychologii. Snad jako málokdo. Odmítal ale do jakékoliv strany vstoupit, protože nechtěl, aby se o jeho názorech hlasovalo či diskutovalo.

Ale opravdu by tato země vypadala dnes jinak, pokud by, drsně řečeno, „Beneš nežil“?

O tom ani na vteřinu nepochybuje. Benešova koncepce založená na kombinaci smluvních vztahů a garancí představovala hustou síť slibů a závazků, která naprosto selhala.

Nechápu, že Beneš, který velmi miloval Francii a léta v ní také žil, nepochopil, že Francie nebude po utrpení z první světové války válčit a neprijde nám tedy navzdory smlouvě v roce 1938 na pomoc. Tvrdohlavě spoléhal na vystrašenou Francii, kterou pak německý Wehrmacht převálcoval za pouhých čtrnáct dní!

Mnichovská dohoda se tak stala pro Beneše katastrofální prohrou, takže měl až zoufalou potřebu zbavit se té frustrace a „odčinit Mnichov“, jak říkal. A to za každou cenu: už v letech druhé světové války je okouzlen Moskvou, stejně jako nejdiletštější evropští intelektuálové, a všechno, co mu Stalin ukazuje a říká, prostě žere. Stalin je pro něj miláček a moudrý člověk, jenž spěje k demokracii. Musíme jen žasnout nad tím, jak Beneš - a nejenom on - uvěřil a podlehl při své návštěvě Sovětského svazu Stalinově grandiózní pohostinnosti.

Ale zpět k Benešově snaze „odčinit Mnichov“. On totiž ten Mnichov probíhal zcela jinak, než jsme si mysleli a většinou stále myslíme.

Mise ministra Nečase

Jak tedy?

Je to antické drama jako hrom. Beneš si 14. září 1938, tedy dva týdny před Mnichovem (29. 9. 1938), pozval jemu velmi loajálního ministra sociální péče Jaromíra Nečase a předává mu papír s nakreslenou mapou republiky. Vyznačil na ni části území, na nichž žilo přes dva miliony Němců a kterých by se Československo z Benešovy iniciativy dobrovolně zřeklo.

Jaromír Nečas byl prezidentovou intrikou za zády vlády i parlamentu naprosto zdrcen. Bytostně s Benešovým návrhem nesouhlasil. Ale jak říkám, byl naprosto loajální k prezidentovi republiky, takže z jeho příkazu odletěl s jeho tajným plánem ještě ten den do Paříže za svým dobrým přítelem a bývalým francouzským premiérem Leonem Blumem. No a ten Benešův návrh ještě ten

večer pochopitelně předal premiérovi Éduardu Daladierovi a ten zase svému britskému protějšku Nevillu Chamberlainovi.

Ono to území, jehož byl Beneš ochoten se protiústavně vzdát, není velké. Jen asi šest tisíc čtverečných kilometrů. Vtip je ale v tom, že tím prolomil zásadu „ani metr území hitlerovskému Německu“, za kterou až do té

doby stálo světové veřejné mínění, včetně Daladiera a Chamberlaina.

Takže oběma se toho 14. září 1938 nesmírně ulevilo, že ta zrada nebude na nich, ale na Benešovi. Že oni budou mít při jednání s Hitlerem o míru čisté svědomí. Jenomže Hitler chtěl, jak víme, mnohem víc - celou jednu třetinu území Čech a Moravy. A Mnichov mu ji také dal.

To vypadá, nesnadno se to říká, jako vlastizrada prezidenta Beneše.

Jinak tomu podle tehdejší Ústavy ani říkat nelze. Hranice republiky mohl prezident či vláda měnit jen se souhlasem Parlamentu.

Expert na dějiny slovanských národů, profesor Jan Rychlík, klade v otázce Mnichovské smlouvy a vyklizení pohraničí v roce 1938 prezidentu Benešovi za vinu, že armáda na jeho rozkaz vyklidila pohraniční pevnosti a složila zbraně. Což vedlo posléze podle profesora k odcizení Slováků, početné německé „menšiny“, ale i dalších národností od československého státu a po letech i k rozpadu Československa. Morální škody z Mnichovské smlouvy jsou tím podle Jana Rychlíka daleko větší a tragičtější než ztráty na životech Čechoslováků, kteří se Němcům postavili. Cítíte to také tak?

Jsem rád, že to Jan Rychlík řekl. Češi to ale nechtějí slyšet. Přitom informace o Benešově předmnichovském chování jsou dostupné. Už před léty je kromě jiných analyzoval historik Jan Cholínský. Místo toho Češi až do omrzení opakují fráze: „A pak se na nás vykašlali. Pak nás zradili.“

O tom Benešově protiústavním vlastizrádném plánu se ví od doby, kdy vyšly Benešovy paměti i v kritickém vydání. Ví se o tom, ale stále se vlastně nechce vědět. Takže když se na to ptám nejrůznějších vzdělaných lidí, koukají na mne s otevřenými ústy. My si totiž stále lžeme do kapsy, protože život ve lži je jednodušší.

O nás bez nás? Měli bychom mlčet

V souvislosti s ruskou okupací Ukrajiny připomínají čeští politici, ale třeba i ti ukrajinští, právě Mnichovskou smlouvu. A vždy přitom zazní varovná věta: „O nás bez nás.“ Před nedávnem ji v podcastu Čestmíra Strakatého znovu vyslovil i premiér Petr Fiala. Asi by tedy měli tímto sloganem vzhledem k Benešově dobrovolné nabídce šetřit. Anebo na něj úplně zapomenout.

Je nepravdivý. Je to lež. Československý parlament se už od ledna 1938 nescházel. Beneš ho nesvolával. Parlament ani vláda, ve které se nehlasovalo, vlastně neexistovaly – o všem zkrátka rozhodoval jen Beneš. Podřídili se mu jako vrchnímu veliteli nakonec i generálové, kteří s odstoupením pohraničí a vydáním pevností bytostně nesouhlasili. Chtěli bojovat. Víte, velmi mě trápí představa, že statisíce mobilizovaných mužů byly ochotny za tuto zemi a její svobodu zemřít, zatímco už byla v té době, 14. září, kdy Beneš posílá ministra Nečase do Paříže, republika prodána.

Jen se vžijte do myslí a psychiky lidí, kteří jsou připraveni na smrt, a oni je pak stejně pošlou domů. Musel to pro ně být strašný pocit zmaru a jen těžko představitelná frustrace. Vojáci, běžte domů, my jsme se dohodli.

Ředitel Památníku Lidice, historik Eduard Stehlík, mně vyprávěl, jak v 90. letech zastihl ještě veterány, kteří museli vyklidit dělostřeleckou tvrz Adam. Nabídl jednomu z nich, Antonínu Maršíkovi, že ho k ní po desetiletích doveze. Jenomže on, třebaže bydlel nedaleko, to striktně odmítl: „Do těch míst už v životě nevzkročím. Zažil jsem tam nejstrašnější životní chvíle a zklamání,“ vysvětlil mu se slzami v očích.

Děkuji za tuhle vzpomínku.

Může tedy mít dnes Mnichov nějaký vliv na vůli mladých mužů vstoupit do armády?

Dotkli jsme se vlastně tak trochu transgeneračního přenosu traumat a potup, které s Mnichovem souvisejí. Není přece tajemstvím, že to s tou vůlí Čechů bránit vlast vypadá dnes velmi špatně. Zcela jinak na tom jsou ovšem Poláci, Finové, Estonci, Litevci či Lotyšši. Proč asi?

My tu historii ústupků, zbabělosti a ponižování táhneme za sebou, ale myslíme si, že ji netáhneme. A v tom je náš základní omyl. Pokud bychom si ale uvědomili, že ji táhneme, tak by se nám ulevilo, osvobodili bychom se. A pak by se dostavilo i poznání o tom, co a proč naši předci dělali.

My ovšem za sebou nechceme nic táhnout, chceme mít jednoduché životy, nevstupujeme do politických stran. Minimum lidí se angažuje v občanské společnosti... Zcela jinak bychom se ale chovali, pokud bychom si uvědomili, jak nebezpečné náklady za sebou táhneme.

V hrsti komunistů

Ředitel Muzea paměti XX. století, Petr Blažek, také poukazuje na to, jak se Edvard Beneš zbavoval demokraticky orientovaných konkurentů, lidí, kteří mu oponovali či stáli v cestě. Takže jen namátkou: odstavil tak podle Blažka velmi schopné politiky Milana Hodžu, Štefana Osuského či německého sociálního demokrata Wenzela Jaksche; podnikatele Jana Antonína Baťu, jehož firma patřila v době druhé světové války k největším podporovatelům odboje Čechů a Slováků, avšak v exilu neoslovil prezidenta jinak než „pane Beneši“; odstavil i populárního legionářského generála Radolu Gajdu. A nezastal se ani po válce vězněného dvojnásobného premiéra, agrárníka Rudolfa Berana. Opravdu byl Edvard Beneš tak mstivý?

Vrátím se tedy ještě k Jaromíru Nečasovi. Jeho příběh je pro charakteristiku Beneše klíčový.

Když Beneš posílal Nečase do Paříže s onou protiústavní a spikleneckou nabídkou, zavázal ho slibem: „Ne, abyste to tam řekl našemu velvyslanci Osuskému.“ Ten mimochodem nesouhlasil s Mnichovem a kritizoval po něm i Benešovu zahraniční politiku.

Nečas se tak časem stal pro Beneše nepohodlným svědkem jeho předmnichovských postojů. Beneš nakonec už vážně nemocného Nečase vypudil z exilové vlády, takže se ocitl zcela bez prostředků, odešel do ústraní kamsi

do Jižního Walesu a bydlel v přímořském penzionu. Jenomže Nečas měl tu kopii spikleneckého Benešova návrhu stále u sebe, protože se obával Benešovy podlosti. A ještě než v tom penzionku zemřel v bídě, předá jeho majitelce tu kopii - důkaz Benešovy intriky. A představte si, že ta prostá žena pochopila, že jde o zásadně důležitý dokument a jela s ním po válce do Prahy, kde ho odevzdala jakémusi redaktorovi deníku Práce. Komunisté tak podle mého názoru o téhle Benešově intrice vždy věděli a mohli ho vydírat: „Vždyť ty jsi prodal kus republiky předem. Máme tě v hrsti.“

Do politiky by neměli vstupovat vydíratelní lidé. A Beneš byl vydírán za lehkomyšlnost, s jakou vyjednával zajištění bezpečnosti Československa. Pokud by veřejně přiznal, že to byla chyba, a omluvil se, vydírání padne. Místo toho sebestředný Beneš řekl: Já ten Mnichov odčiním. Představím ho tak, že to bylo vlastně skvělé vítězství.

Proč si neustále lžeme?

Patříte ke skupině historiků, intelektuálů a novinářů, kteří by rádi k Benešově soše před ministerstvem zahraničí umístili novou pamětní desku, kde připomínáte, že „nese zodpovědnost za nástup komunistů v Československu. Že zabránil obnově demokracie a napomohl sovětizaci země a že ke všemu bezpráví mlčel.“ Má už vaše iniciativa nějakou konkrétní podobu?

Deska je už odlita a čeká se jen na rozhodnutí magistrátu. Bude umístěna na zemi, takže nebude k té soše v podživotní velikosti nijak agresivní.

Věnujete Edvardu Benešovi dost času a energie. Proč?

Už se mně ani moc nechce říkat fráze, že dějiny se opakují, včetně omylů, které děláme. Mě ale opravdu velmi trápí otázka: Proč si neustále lžeme? A není to jen proto, že se lži je, jak už jsem zmínil, život jednodušší. Důsledkem totiž je, že pak nemáme potřebu žádného závazku ke své zemi. Ani potřebu se angažovat v občanské společnosti, natož v politice. Jenomže to není beztestné. Jednou za to tvrdě zaplatíme.

Ze vzpomínek Jaromíra Nečase

Podle Benešova přání měl Nečas tvrdit, že návštěva ve Francii před Mnichovskou konferencí byla Nečasovým vlastním průzkumem a že v Paříži jednal jako sociálně demokratický člen československé vlády s představiteli francouzských socialistů. To samozřejmě nebyla pravda.

Jaromír Nečas, v té době už zcela vytlačený Benešem z exilové politiky a „odsunutý“ na venkov do Walesu, sepsal koncem roku 1943 memorandum o své misi a nazval je Poznámky k politickým událostem před a po Mnichovu. Vylíčil události, jak se skutečně odehrály, včetně popisu Benešovy role. Dokument se nachází v archivu Hooverova ústavu při Stanfordově univerzitě v Kalifornii. Více se dočtete na

<https://www.seznamzpravy.cz/clanek/magazin-historie-cesi-si-nepriznali-ze-je-benes-zradil-uz-pred-mnichovem-rika-petr-pithart-286909>

Šibeníci se jim stal stůl ve sklepě. V roce 1955 popravili druhy bratří Mašínů

Jaroslav Krupka 2. 5. 2025

Zleva: Ctibor Novák, Václav Švéda a Zbyněk Janata.

Před 70 lety, v pondělí 2. května 1955, byli ve sklepení pankrácké věznice v Praze popraveni Ctibor Novák, Václav Švéda a Zbyněk Janata. Komunistický režim tak účtoval se skupinou bratří Mašínů, jejíž zakladatelé – Ctirad a Josef Mašínové – mu o necelé dva roky dříve, v říjnu 1953, upláchl spolu s Milanem Paumerem na Západ. Ani popravou dvou členů skupiny a jejího spolupracovníka se ale msta režimu nezastavila.

„Borek Novák, Václav Švéda a Zbyněk Janata byli odvedeni na provazárnu, už ví, že zítra zemřou, ale nikdo jim neřekne kdy a jak, ta nejistota je součástí trestu, soudruzi nikdy nemají dost...“ popisuje spisovatel Jan Novák ve své knize Zatím dobrý: Mašínovi a největší příběh studené války dění, k němuž došlo 1. května 1955 v pankrácké věznici v Praze, kde byli připravováni k popravě dva členové **odbojové skupiny bratří Mašínů** Václav Švéda a Zbyněk Janata a jeden z hlavních spolupracovníků této skupiny, strýc obou bratrů a bratr jejich matky Zdeny, československý voják Ctibor Novák.

Nezdařený útěk

Janata a Švéda se spolu s Mašíny zúčastnili v říjnu 1953 jejich dobrodružného útěku přes východní Německo do západního Berlína, při němž byli oba zatčeni – Janata po přestřelce na německém nádraží Uckro, v jejímž průběhu se bezděčně odpoutal od skupiny a následujícího dne, tedy 11. října 1953, byl ve 20.38 dopaden u vesnice Pelkwitz, Švédu němečtí policisté zatkli těžce postřeleného o necelý týden později krátce poté, co spolu s ostatními prorazil v noci na 17. října 1953 obklíčení v lese u Waldova, ale kvůli zranění nemohl pokračovat dál.

Pro Ctibora Nováka, jenž se útěku skupiny za hranice neúčastnil, si došla československá Státní bezpečnost 26. listopadu 1953 zhruba měsíc poté, co Mašínové doprovázení posledním členem skupiny Milanem Paumerem dorazili do západního sektoru Berlína. „Ctibora Nováka usvědčuje výpověď zatčeného teroristy Václava Švédy a teroristy Zbyňka Janaty, že jmenovaný se zúčastnil příprav odchodu teroristické skupiny do zahraničí, a to jak v roce 1951, tak i v roce 1953, a věděl o zbraních, které skupina získala při teroristickém útoku na stanici SNB v Čelákovicih,“ stojí v návrhu na Novákovo zatčení, datovaném 26. listopadem 1953 a uchovaném v Archivu bezpečnostních složek ČR. Všichni tři zatčení skončili po více než rok trvajícím vyšetřování před Nejvyšším soudem v Praze, jehož senát projednal jejich případ v líčení konaném ve dnech 25. až 28. ledna 1955 a o den později vynesl rozsudek: podle paragrafu 78 o trestném činu velezrady byli všichni tři muži na základě odstavce 3 odsouzeni k trestu smrti,

neboť při jejich činnosti byly „hromaděny zbraně, střelivo, výbušniny nebo jiné nebezpečné látky“ a skupina navíc kladla „branné moci nebo ozbrojenému sboru násilný odpor“.

Nebyly to ani zdaleka jediné rozsudky, které v kauze skupiny bratří Mašínů padly. Kromě zmíněné trojice bylo odsouzeno dalších 15 osob, včetně matky obou bratrů, zatčené ve stejný den jako Ctibor Novák, která dostala 25 let vězení a 12. června 1956 zemřela - podle některých informací ve vězeňském pracovním táboře v Pardubicích, podle jiných (včetně knihy Jana Nováka) ale v nemocničním křídle věznice na Pankráci, kam byla z Pardubic převezena v kritickém zdravotním stavu krátce před smrtí.

„Výchovou obou svých synů k pohrdání poctivou prací a k nenávisti k dělnické třídě především přispěla k tomu, že se z nich stali bandité schopní těch nejhnusnějších zločinů,“ uváděla o Zdeně Mašínové zpráva uložená v Archivu bezpečnostních složek.

Také ostatní rozsudky zahrnovaly většinou dlouhá léta ve vězení, rozmezí se pohybovalo od 15 do 22 let. Výjimku tvořil jen nižší trest pro Boženu Cukrovou z Lošan, odsouzenou na čtyři roky údajně za to, že o aktivitách skupiny bratří Mašínů věděla a neoznámila je.

Osudný den

K popravě trojice nedošlo za úsvitu, kdy se v pankrácké věznici obvykle popravovalo, ale v podvečer. Důvodem bylo podle spisovatele Jana Nováka to, že na všechny tři odsouzené byl použit nový způsob popravu - takzvaný stůl.

„Tradiční způsob je šibenice, moderní způsob je speciální stůl složený ze dvou hladkých desek, člověk na něm leží na zádech, hlavu má přivázanou k jedné desce, nohy ke druhé, pak přijde prudké trhnutí,“ popisuje tento typ popravu Novák. A proč došlo k onomu odkladu z časného rána na pozdní odpoledne? „Věši se za úsvitu, ale stůl má na starost odpolední směna, to znamená, že moderní technika prodlouží člověku život o dvanáct hodin,“ vysvětluje spisovatel.

Pro vězně to mimo jiné znamenalo, že neměli už žádnou šanci zahlédnout zář slunce, protože poprava stolem se prováděla ve sklepě. Nikdo jim také neumožnil návštěvu kněze a možnost zpovědi, ani nedostali šanci pronést poslední přání.

První na řadu šel čtyřiatřicetiletý Václav Švéda, který si ještě ve vězení podal žádost, aby se směl před popravou rozloučit se svou matkou – ta ale byla zamítnuta.

„Popravčí zatáhne za páku, ostatní soudruzi jen stojí, čekají, lékař se chopí Švédova levého zápěstí, puls nenahmatá, kývne směrem k ostatním a ustoupí na stranu, do kolonky ‚příčina smrti‘ na úmrtním listu napíše jediné slovo, podívá se na hodinky a do kolonky ‚čas úmrtí‘ zaznamená čtyři číslice. Strangulatio. 1733,“ popisuje popravu Novák (strangulatio je latinský výraz pro oběšení, eventuálně pro uškrcení).

Jako druhý byl popraven Ctibor Novák, v té době dvaapadesátiletý, nejstarší z trojice. Rovněž jeho dopis matce s prosbou o rozloučení vězeňská správa zadržela. Novák tak svá poslední slova adresoval svým katům: „Vrazi!“ Popraven byl v 17:45.

Jak Švéda, tak Novák po sobě zanechali děti. Švéda dceru Ludmilu, které v době jeho popravu táhlo na devátý rok, a ani ne šestiletého syna Radslava, Novák čtyřadvacetiletou dceru Mílu a

dva syny, vlastního třiadvacetiletého syna Ctibora a vyženěného Richarda, syna Jany Haničové, rozené Melcherové, se kterou se oženil v roce 1946. Jejího syna přijal za vlastního a vychovával ho jako Vladimíra Nováka.

Zbyněk Janata byl jako třetí a poslední popraven v 18:07. Ze všech tří odsouzených byl nejmladší; bylo mu teprve 22 let. Možná právě proto jako jediný z trojice v popravčí místnosti litoval svých skutků.

Záhada ostatků

Dlouhá léta se nevědělo, kde přesně skončily urny s popelem nejenom Švédy, Nováka a Janaty, ale i dalších více než 80 vězňů, kteří mezi lety 1948 až 1965 buď zemřeli v pankrácké vězeňské nemocnici, nebo byli popraveni. Odpověď přinesl až **archeologický výzkum v prostorách pankrácké věznice**, který proběhl v říjnu 2022.

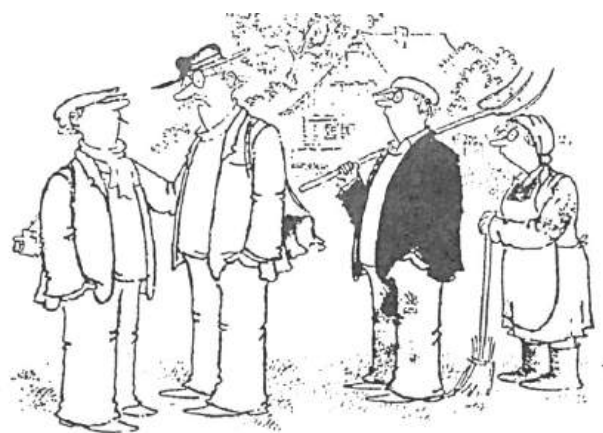
Tento výzkum odhalil v prostorách u jižní strany nemocničního bloku v areálu věznice pravděpodobné pohřebiště, na němž byly v 60. letech minulého století tyto ostatky vysypány. Část uren zničili v roce 1961 na základě rozkazu číslo 36 z předcházejícího roku, podle něž se urny s ostatky politických vězňů starší než jeden rok mohou likvidovat.

Podle historičky Aleny Šimánkové z Národního archivu byly urny mnoha popravených svezeny do skladiště v pankrácké věznici, tam ale stopa končila. „Konkrétně o urnách Václava Švédy a Zbyňka Janaty jsme našli alespoň záznam: urna zničena v roce 1961,“ uvedla před dvěma lety Šimánková na tiskové konferenci k prezentaci výsledků archeologického výzkumu s tím, že otázka, kde a jak skončily ostatky někdejších popravených, je důležitá hlavně pro jejich žijící potomky.

„Právě vnučka Václava Švédy, popraveného 2. května 1955, stála o to, najít popel svého dědečka a uložit jej pietně v jeho rodném Pivíně, ale od archivu mohla donedávna dostat jen odpověď, že urna byla deponována a posléze zničena na Pankráci. Přesnější určení místa, kde byl popel skutečně vysypán, může mnoha pozůstalým pomoci v tom, že budou mít kde se se svým předkem rozloučit. Za pomoci historika Petra Maloty všechny žijící příbuzné vyhledáváme a sdělujeme jim, kde ostatky jejich blízkých s největší pravděpodobností leží. Jsou to velmi emotivní okamžiky,“ uzavřela před dvěma lety historička.

VYDAVATEL: V celém článku se nedočtete jména soudruhů soukmenovců, jsou dodnes tajena, aby se jim či jejich dětem. Neublížilo.

Všechno je jinak,

„Tak to slyšíte. Staré Bělido stávalo jinde, babička neumřela tady, ale ve Vidni, Kristla si nevzala Mílu, Viktoru nezabil blesk, ale dožila se požehnaného věku. A tak je to, příteli, se vším.“

„Tak to slyšíte. Staré Bělido stávalo jinde, babička neumřela tady, ale ve Vidni, Kristla si nevzala Mílu, Viktoru nezabil blesk, ale dožila se požehnaného věku. A tak je to, příteli, se vším.“

Krasobruslařka.

Česko milovala, když mohla, vracela se. „To jsou kořeny,“ říkávala krasobruslařka Ája Vrzáňová
Mirka Paloncy Květy 2025

Milovala Česko, Prahu, ale i New York. „Miluju život,“ říkávala. Ke svému češství se hrdě hlásila. Přesto, že Československo opustila v roce 1950, kdy jí bylo pouhých devatenáct. Znovu se domů podívala až po sametové revoluci. Dnes si připomínáme deset let od smrti krasobruslařky Áji Vrzáňové.

„Moji rodiče milovali svoji zem a můj dědeček, profesor Vrzáň, byl náčelník Sokola. Od malička mě učil, co to je vlastenectví. To u něj bylo vždy na prvním místě,“ vysvětlovala Ája Vrzáňová v rozhovorech důvod, proč si po celou dobu života v emigraci zachovala vřelý vztah k původní vlasti. *„To jde od rodičů, to se nedá naučit. S tím jsem vyrostla. Stále jsem aktivní v krajianském životě zde v New Yorku. To jsou kořeny. Když vyrostete tak, jak jsem já vyrostla, to vlastenectví máte v sobě,“* dodávala.

Hory nám sebrali

Narodila se 16. května 1931 v Praze jako Alena Vrzáňová. Maminka Anna byla operní pěvkyně, táta Miroslav hrál na violoncello. Byla jejich jediné dítě a s rodiči měla blízký vztah. Když jí byly dva roky, začali s ní rodiče jezdit do Krkonoš na lyžařské tréninky. To skončilo kvůli sudetským nepokojům v předválečném období. *„Němci nám sebrali hory,“* označila to stručně s tím, že krasobruslení, kam v šesti letech přešla, ji zpočátku vůbec nebavilo. *„Moc ráda jsem lyžovala, bruslení byla hrozná otrava, stále dokolečka do kola, neuměla jsem žádné skoky ani figury,“* vzpomínala v roce 1980.

„Vstávaly jsme s maminkou ráno ve čtyři,“ vzpomínala ještě. *„Maminka uvařila kakao, přibalila buchtu a jeli jsme desítkou na Štvanici,“* vyprávěla. *„To nebyla legrace, ale zvládla jsem to. V mládí se zvládne všechno,“* dodala ještě. *„Já jsem si tehdy myslela, že to nevypadá hezky, když mám brokátové šaty a pletené punčochy, nechtěla jsem je nosit,“* vzpomínala na strašnou zimu, kterou zkusila. *„Když jsem pak zkřehlá během čtyř minut třikrát spadla, pochopila jsem, že to maminka se mnou myslí dobře,“* smála se po letech.

První smlouva

„Jestli budeš trénovat, jako trénuješ, budeš do tří let mistrýní světa,“ řekl jí trenér a podepsal s ní smlouvu o tom, že za tréninky nemusí nic platit. Peníze mu měla vrátit v době, kdy přejde k profesionálům. Teprve pak mu měla po tři roky odvádět deset procent ze svých zisků. *„Maminka s tatínkem mi dali, co mohli, ale nebyli to boháči. Trenér tehdy věřil tomu, že ze mě udělá mistrýni světa, proto mi nabídl tuto dohodu. Dodnes jsem za to šťastná,“* vyprávěla Ája Vrzáňová.

Mezinárodní úspěchy na sebe nenechaly dlouho čekat. V roce 1949 získala na mistrovství Evropy v Miláně stříbro, ten samý rok pak excelovala na mistrovství světa v Paříži. Ohromovala vysokými skoky, byla první ženou na světě, která skočila dvojitého lutze. *„Dnes se skákají i trojitě, změnila se technika, brusle, boty jsou mnohem těžší,“* pokračovala s tím, že když švihnete těžkou botou, jdete nahoru do výšky, tam uděláte piruetu a pak z té výšky musíte dopadnout na jednu nohu. *„Proto později trpíme s kyčlemi a koleny,“* vysvětlovala.

Pokus o únos

Na olympiádu se bohužel nedostala. „Kdyby byla olympiáda v roce 1949, asi bych ji vyhrála,“ posteskla si po letech. Jenže v roce 1948 byla ještě příliš mladá, o čtyři roky později už žila v emigraci a jezdila v revue jako profesionálka. Poslední závody, kde zabodovala, bylo mistrovství světa v Londýně v roce 1950. Krátce před odjezdem dostala nabídku, aby v Sovětském svazu vybudovala krasobruslařský tým. Jenže jí se do toho nechtělo. A tak se po dohodě s rodiči rozhodla, že se do Československa už nevrátí.

Odchod byl dramatický. „Nejhorší to bylo v Londýně 1950, když se mě poté, co jsem obhájila titul mistrýně světa, čeští tajní pokusili unést,“ vyprávěla. Na šestnáctičlennou československou výpravu bruslařů připadalo 16 estébáků, na Alenu byli nasazeni tři. Utekla i s trenérem do Paříže. Ale hned na letišti na ni čekali další agenti a oznámili jí, že s nimi musí okamžitě odjet do Prahy. Vymluvila se, že se po exhibici musí vrátit do Londýna pro kufry. Zde ji trenér ukryl do své vily a zakázal vycházet.

„Stále mi volali a vyhrožovali, že zavrou rodiče, že už je neuvídím. V Praze zkonfiskovali moje trofeje a všechny věci,“ vyprávěla. Když se tři dny kolem vily nic nedělo, proklouzla ven. Když se vracela, uslyšela známé hučení limuzíny a z ní vyskákali dva muži. *„Doběhla jsem až k brance, ale byla jsem tak nervózní, že jsem ji nemohla otevřít. Držela jsem se branky a volala o pomoc.“* V poslední chvíli se otevřely dveře a objevil se v nich trenér Arnold, který se právě vrátil zpátky se dvěma anglickými úředníky. Utíkali k ní a okamžitě ji vzali dovnitř. Hned na místě dostala politický azyl.

Odešla jen maminka

Za dramatických okolností emigrovala v roce 1950 i maminka, kdy tatínek odlákal estébáky a maminka utekla zadem přes plot. Odjela vlakem do Ostravy, kde měla odletět s piloty, kteří rovněž hodlali emigrovat. Letenka však byla jen jedna. Mamince se podařilo dorazit za dcerou do Spojených států, avšak tatínka viděla až za třináct let. Byl vyhozen ze zaměstnání, pracoval v dolech a několik let strávil ve vězení. Po třinácti letech přijel za Ájou do Ameriky, ale zůstal jen tři měsíce a vrátil se zpět s tím, že by si v cizině už nezvykl. Podle vyprávění Vrzáňové ho útrapy, jimiž prošel, zlomily.

Vrzáňová jezdila tři roky jako hlavní sólistka s americkou revue Ice Follies, poté od roku 1954 do roku 1968 s Ice Capades. *„Vše přichází ve správný čas,“* říkávala. *„Končila jsem kariéru, nebyla jsem osamělá, měla jsem známosti s báječnými muži,“* svěčila se. *„V New Yorku jsem jednou zašla s přáteli do restaurace, on tam nebyl,“* vzpomínala na setkání se svým pozdějším manželem Paulem Steindlerem, majitelem sítě restaurací, který měl podobný osud jako Ája. Narodil se nedaleko Prahy, po roce 1948 emigroval nejprve do Londýna a později se stejně jako Vrzáňová přesunul do Spojených států.

Dostali jen třináct let

„Přišel, až když jsme odcházeli. Když šel proti mně, problesklo mi hlavou, to je ale hezký mužský.“ *„Vy musíte být Ája Vrzáňová,“* řekl bezvadnou češtinou. *„Poznal jsem vás podle nohou.“* *„Tehdy se nosily mini sukně v kombinaci s holínkami,“* dodala ještě s tím, že tak začala jejich romance. Vrzáňová skončila s krasobruslením a spolu s manželem vedla jeho restaurace v New Yorku. Známa byla zejména

Duck Joint neboli Kačárna, kam chodilo spoustu slavných osobností – Miloš Forman, Woody Allen, Frank Sinatra, ale i Ferdinand Peroutka, Jiří Voskovec nebo Ivana Trumpová či Martina Navrátilová.

Někdejší slavnou krasobruslařku, které ve Spojených státech kvůli snazší výslovnosti říkali Aja Zanova začali opouštět její nejbližší. V roce 1978 zemřel tatínek. Na pohřeb do Československa přijet nesměla. Její žádost o vízum se vrátila s razítkem „nežádoucí“. V roce 1981 zemřela maminka, která žila v Hollywoodu, kde provozovala hudební školu. Ája se ještě více přimkla k manželovi, s nímž byla šťastná, aniž tušila, že mu zbývá poslední rok života. Paul Steindler zemřel na rakovinu v říjnu roku 1983 v pouhých 62 letech. Ve dvaapadesáti letech tak zůstala na světě úplně sama.

Po revoluci se vracela

V poslední třetině života jí potěšila změna režimu a to, že opět mohla cestovat do Česka. Poprvé přijela v dubnu 1990 a pak se každé čtyři měsíce vracela. V říjnu 2004 obdržela od prezidenta Václava Klause Medaili Za zásluhy II. stupně, v roce 2009 ji v Los Angeles uvedly jako první českou krasobruslařku do Síně slávy. Do Prahy přijela naposledy na Vánoce 2014. Vánoce v Praze milovala a téměř nikdy si je nenechala ujít. Další návštěvu plánovala na srpen 2015, měla už koupenu i letenku. Jenže v červenci 2015 ji postihl záchvat mrtvice, z něhož se již nevyléčila. Zemřela 30. července 2015 ve věku 84 let.

VIDEO: Podívejte se, za jak dramatických okolností Ája Vrzáňová prchala do emigrace.

Studenti podporují teroristy Hamásu

Jan Ziegler 11. října 2025

Podpora teroristů z Hamásu od studentů je skandální, musí následovat přísné tresty. Není to nic jiného než otevřená podpora zločinců nejhoršího kalibru. „Studentstvo na 28 fakultách, 14 univerzitách a jedné střední škole po celé České republice volá po přerušení akademické spolupráce se státem Izrael.“ Tento příspěvek zveřejnila na síti Instagram studentská skupina Prague4PalestineYouth, která tuto akci pořádá. Jedná se o mimořádně odpornou širší kampaň v rámci řízené protizidovské nenávisti na celém světě. Na školských budovách visely palestinské vlajky a lživá hesla typu, že Palestinci jsou oběťmi záměrné genocidy, což není pravdou.

tomuto nehoráznému činu se připojili studenti Akademie výtvarných umění v Praze (AVU), Přírodovědecké fakulty Univerzity Karlovy, 1 lékařské fakulty Univerzity Karlovy, Pedagogické fakulty Masarykovy univerzity v Brně, Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích a dalších škol. Nehorázné však je, že s tímto protestem tito studenti začali 7. října, v den, kdy před dvěma lety Hamás a další militantní islamistické ozbrojené skupiny zákeřně přepadly Izrael. Při těchto brutálních útocích bylo zavražděno 1 195 lidí (810 civilistů, včetně 36 dětí, a 380 příslušníků bezpečnostních sil). Dalších 251 lidí bylo uneseno do Pásma Gazy jako rukojmí.

SPORT

Propad českých fotbalistů - Čeští fotbalisté se v žebříčku FIFA propadli o pět příček na 44. místo. V čele pořadí národních týmů zůstalo Španělsko.

Haška odvolali od národňáku - Výkonný výbor Fotbalové asociace ČR odvolal od reprezentace po nedělní porážce 1:2 s Faerskými ostrovy v kvalifikaci mistrovství světa trenéra Ivana Haška.

City Of Chicago Sues Murder Victims For Not Getting Out Of The Way Of Bullets

BabylonBee

CHICAGO, IL — Chicago Mayor Brandon Johnson announced this week that Chicago is bringing a lawsuit against the estates of thousands of murder victims for failing to step out of the way of bullets when they were shot at. "There is a crime wave being fed by too many sluggish shooting victims," said Johnson to a roomful of gang members disguised as journalists. "How hard is it to take a couple of steps to the right, or maybe duck once in a while? The gross negligence of Chicago's murder victims is out of control and we will hold them accountable."

The lawsuit comes as part of a multi-pronged effort to fight crime in the city, which will also include suing convenience store owners for having so many tempting treats to steal, suing car manufacturers for making cars that can be broken into, and suing babies for being too easy to kidnap. "We will do everything in our power to protect our citizens short of holding criminals accountable for their actions," said Johnson. "And next time someone shoots at you, do the right thing and get out of the way." "Or we are coming for you." At publishing time, Chicago had announced they would be suing all the residents of the city for having the bad judgment to live in such a dangerous place.

32 DELIGHTFULLY RIDICULOUS WORDS FOR EVERYDAY THINGS

- 1. Snollygoster - A clever but unprincipled person (especially in politics).
- 2.Zarf - That little cardboard sleeve on your coffee cup.
- 3.Aglet - The plastic tip at the end of a shoelace.
- 4.Spoodle - A hybrid of a spoon and a ladle.
- 5. Nurdle - A tiny dab of toothpaste on your brush.
- 6.Blivit - Something useless crammed into a space it doesn't fit.
- 7.Mugwump - A person who stays neutral (especially in politics).
- 8.Lickspittle - An overly flattering person; a suck-up.
- 9.Frindle - A made-up word for "pen" (coined in children's literature).
- 10.Fard - To apply makeup.
- 11.Squeegee - A rubber-bladed tool for wiping windows or flat surfaces.
- 12.Bumbershoot - An old-fashioned term for an umbrella.
- 13. Doohickey - A thing whose name you've forgotten.
- 14.Thingamajig - Another term for a gadget you can't quite name.
- 15.Wamble - The stomach rumbling or feeling nauseous.
- 16.Glabella - The smooth part of the forehead between the eyebrows.
- 17.Petrichor - The smell of rain hitting dry ground.
- 18.Jiggery-pokery - Deceitful or dishonest behavior.
- 19.Scroop - The sound silk makes when it moves.
- 20.Gubbins - Miscellaneous bits or gadgets.
- 21.Kipple - Useless stuff that accumulates over time (coined by Philip K. Dick).
- 22.Dinglehopper - A "fork," according to The Little Mermaid.
- 23.Fipple - The mouthpiece of a recorder or similar wind

- instrument
- 24.Bibble - To drink often or noisily.
- 25.Dongle - A small adapter or electronic accessory.
- 26.Erf - A plot of land (especially in South Africa).
- 27.Tittynope - A small quantity of food or drink left on a plate.
- 28.Collywobbles - A bellyache or a feeling of nervousness.
- 29.Zugzwang - A situation in chess where every move is bad.
- 30.Yaffle - To eat or drink noisily.
- 31.Pandiculation - The act of stretching and yawning at the same time.
- 32.Catawampus - Skewed, diagonal, or out of place.

Largest Money Laundering Scheme In History' Has Been Uncovered By DOGE & its links to the Australian Government!

Paul Furlong FB

This story is now everywhere including the MSM legacy media. And why it is even more important is that Australia is about to have its Federal Election. Do you not think that the Australian politicians on both sides including the current and former Prime Ministers are not receiving kickbacks and bribes from this money laundering operation? Well they are. Look at who they meet and who they are involved with. Peter Dutton even is a full supporter of Ukraine and its war that has been uncovered to be one of the largest beneficiaries of this money laundering operation. Peter Dutton is also on the take and a paid puppet just like Anthony Albanese and Scott Morrison.

Did you know that Daniel Andrews personally met with Joe Biden in Melbourne as well as Hilary Clinton prior to the covid scam that has now genocided millions of people? Did you also know that Peter Dutton was the Minister of Defence under Scott Morrison before and during covid and then just the year prior to the covid scam Peter Dutton organised a secret/not so secret meeting and gathering of all the heads of the intelligence agencies in, yes, Melbourne, Australia to discuss the implementation of the draconian and illegal measures and the NWO rollout we endured for the last 4 years?

Present in that meeting was the heads of the CIA, FBI, NSA, Mossad (Israeli Intelligence), GCHQ (British equivalent of the NSA) and ASD (Australian Signals Directorate - the Australian NSA).

But wait, you didn't know about that meeting? That's because you were all distracted by the "needles in strawberries" propaganda smoke screen that was on the front page of every newspaper so that none of you knew what was happening. Remember that story? At exactly the same time they also revoked the visa of and banned David Icke from entering the country and giving a speech in Melbourne at the same time Peter Dutton's meeting was to take place. That is because he would have told everyone what is happening and about to happen in Australia and especially Melbourne.

Peter Dutton, Scott Morrison, Anthony Albanese, Daniel Andrews, Brett Sutton, Jane Halton, the Governor General and all the major politicians and premiers are on the take and paid by this money laundering operation that is beginning to be uncovered. Where do you think they got the money from to pay for their multi-million dollar property portfolios on a government income and their staggering increase

in personal wealth? They are all guilty of treason.

Vrba

11 September 1924 | Slovak Jew, Rudolf Vrba (born as Walter Rosenberg), was born in Topoľčany. On 15 June 1942, he was deported to Majdanek from where after a few weeks he was transferred to Auschwitz. No. 44070 On 7 April 1944, he escaped from #Auschwitz together with Alfred Wetzler. Their report contributed later to halting the deportations of Hungarian Jews for extermination to Auschwitz. Rudolf Vrba passed away in March 2006 in Vancouver. He died of bladder cancer.

In the second half of 1943 Rudolf Vrba and Alfred Wetzler decided to escape. During the further preparations, Vrba and Wetzler received civilian garments from prisoners employed in the warehouse for clothes of the murdered Jews, while one of the Polish prisoners provided them with information about the escape route. To escape, they used a hiding place (a so-called bunker) made by prisoners employed in leveling the area: Mordka Cytryn (see escape from 29 February and 2 March 1944) and Abram (surname unknown). They, in turn, offered a joint escape to three other prisoners, Getzl Abramowicz, Kuba Balaban, and Mendel Eisenbach (see escape from 29 February and 2 March 1944). The latter, in turn, showed the bunker to Vrba, asking for help while the fugitives stayed in hiding for three days.

On 7 April 1944, they both hid in the previously prepared bunker. After three days, when the SS men stopped the searching action, they came out of the hideout and, encircling the camp from the west, headed south in the direction of Slovakia. On 25 April after a dozen days of marching, thanks to the assistance of the Poles and Jews encountered on their way, they got as far as Žilina, where they secretly met the representatives of the Jewish Council, presenting them the report about Auschwitz.

The report with the information about the camp and the extermination of Jews conducted from April 1942 until April 1944, was written down and then, in the form of an exhaustive report, sent via secret channels to the West. In mid 1944 the report was disclosed through the Allied media. The information influenced the actions of the governments of the Allied and neutral states, which began to exert pressure on Hungarian authorities to discontinue further deportations of Jews to Auschwitz. Regent Miklós Horthy gave in and on 6 July 1944 ordered to stop the deportations.

In November 1944 the report of R. Vrba and A. Wetzler was incorporated into the brochure published in Washington and entitled “German Extermination Camps—Auschwitz and Birkenau”. In the brochure, there were also two reports of other camp escapees: Jews Arnošt Rosin and Czesław Mordowicz as well as a Pole Jerzy Tabeau (as “the report of a Polish major”). With the report printed in the press, the message contributed to the spreading of the knowledge about the crimes committed in Auschwitz in the Western world.

After the escape, Alfred Wetzler and Rudolf Vrba remained in Slovakia, where they joined partisan units to fight until the end of the war.